

För en revolutionär solidaritetsrörelse!

Om vietnamrörelsens historia

Kortfattad presentation

När KFML(r) hösten bröt sig ur KFML splittrades även *Clarté*-förbundet och *De Förenade FNL-grupperna* (DFFG).¹ Av gamla *Clarté* blev *Clarté(ml)* och som ersättning för DFFG bildades våren 1971 *Solidaritetsfronten för Indokinas folk* (SFIF).

Medan DFFG hade försökt begränsa sig till att ta upp frågor som hade mer direkt med kriget i Indokina att göra (man tog t ex inte ställning för ”socialismen” och liknande), så knöts SFIF mycket hårdare politiskt till KFML(r). SFIF skulle vara en ”revolutionär solidaritetsrörelse” och solidaritetsarbetet skulle utgöra en del av den ”svenska arbetarklassens kamp för socialismen” och stödja den kommunistiska rörelsen, dvs r-arna. Helt naturligt blev heller inte SFIF särskilt långlivat – det kom ganska snart att uppgå i r-arnas ungdomsförbund, SKU(m-l). Detta motiverades så här:

Solidaritetsarbetet kan inte bedrivas i en särskild organisation som en särskild fråga. En sådan inställning ger utmärkta betingelser för högeropportunistiska avvikelser. Det anti-imperialistiska arbete har i stället sin givna plats som det viktigaste inslaget i ett kommunistiskt ungdomsförbunds arbete.

Därmed hade man också i praktiken gett ”högeropportunisterna” i DFFG rätt när de hävdade att en bredare solidaritetsrörelse krävde något slag av ”enhetsfront”, där olika politiska strömningar kunde samsas för ett begränsat, men viktigt mål, i detta fall stöd till befrielseörelserna i Indokina. Någon sådan solidaritetsrörelse ville inte r-arna veta av. För dem var det viktigaste i stället att avskilja sig från den övriga ”vänstern” – sekterismen blev alltmer uttalad.

Föreliggande broschyr, som gavs ut 1972, ger r-arnas syn på den svenska vietnamrörelsens historia och motiverar anslutningen av SFIF till det egna ungdomsförbundet.

Det skulle vara intressant att veta hur dagens *Kommunistiska Parti* (KP), som r-arna numera heter, ställer sig till den politik man då förde. Anser man att den linje som man förde var korrekt eller inte? Hur ser man idag på den antiimperialistiska solidaritetsrörelsen? Skulle man gå på ”enhetsfrontlinjen” eller återigen försöka monopolisera en sådan rörelse genom att knyta den direkt till det egna partiet. Frågan är inte oviktig eftersom den i framtiden mycket väl åter kan bli brännande.

Göteborg 24 mars 2007

Martin Fahlgren

---

¹ För en historik över KFML/KFML(r), se antologin [Utanför systemet, vänstern i Sverige 1968-78](#).

Om själva splittringen och de frågor som där stod på dagordningen (bla solidariteten med Indokina), se [Dokument från en splittring - KFML, KFMLr](#). Och om försöken från det nybildade KFML(r) att utarbeta en linje för solidaritetsarbetet, se dokumentsamlingen [KFML\(r\):s första år](#), texterna ”Kommunisters arbete i enhetsfronter ” och ”Frågor och svar till frågan om DFFG och valet”.

Förord

Föreliggande broschyr vänder sig i första hand till unga arbetare och studerande arbetarungdom. Den handlar om den rörelse, som mer än något annat varit av betydelse för framväxten av en revolutionär rörelse i Sverige från slutet av 60-talet – dvs. den anti-imperialistiska solidaritetsrörelsen till stöd för Indokinas kämpande folk.

1965 delades de första flygbladen om Vietnam ut i Stockholm. I kamp mot en pacifistisk högerlinje utvecklades från dessa första flygblads dagar De Förenade FNL-grupperna – den organisation, som kom att stå i spetsen för Vietnamarbetet i Sverige.

Idag – 1972 – har De Förenade FNL-grupperna självt fallit offer för de felaktiga linjer i Vietnamfrågan, som framgångsrikt bekämpades under 1965 och 1966.

Solidaritetsarbetet med de indokinesiska folken har för den skull inte upphört. Den progressiva delen av gamla DFFG har fortsatt detta arbete tillsammans med ständigt större skaror av progressiv ungdom – organiserade i Solidaritetsfronten för Indokinas folk (SFIF) och Clarté(m-l).

SFIF och Clarté(m-l) har båda beslutat uppgå i Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund (m-l) – dvs. KFMLr:s ungdomsförbund. Detta ungdomsförbund kommer att trygga ett fortsatt anti-imperialistiskt solidaritetsarbete.

Bakgrunden till denna händelseutveckling – alltifrån 1965 och fram till våra dagar – tecknas i denna broschyr. Varför hade De Förenade FNL-grupperna så stora framgångar under sina första år? Varför kom rörelsen att falla offer för en felaktig politik? Varför bildades SFIF? Varför bildades Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund (m-l)?

Dessa frågor besvaras i broschyren.

Solidaritetsfronten för Indokinas folk Förbundsstyrelsen

Efter 1945

Vi inleder denna skrift med en tillbakablick på de viktigaste politiska händelserna efter det andra världskrigets slut och fram till våra dagar.

I det andra världskrigets slutskede företog Förenta staterna ett kärnvapenanslag på de japanska städerna Hiroshima och Nagasaki. Detta anslag saknade helt betydelse för Japans kapitulation. Sovjetunionens röda armé, kinesiska folkets befrielsearmé (not 1) och nationella befrielse-rörelser i Sydostasien hade redan vunnit segern på Asiens fastland och amerikanska trupper hade redan vunnit segern i Stilla havet. Varför föll då atombomberna över människor i Japan?

Anslaget var ”den första större åtgärden i det kalla diplomatiska kriget mot Sovjetunionen”. (not 2) De var en fingervisning åt Sovjetunionen: – Hindra oss inte från att lägga Japan under våra stövlar. De var en allmän varning till Sovjetunionen med följande andemening: – Vi skall lägga under oss världen. Försök inte hindra oss, ty då går det med Moskva som med Hiroshima.

James Burnham hette en rådgivare till CIAs (not 3) dåvarande chef. Han erkände detta öppet:

”Detta monopol (monopolet på kärnvapen, vår anm.) kan endast vinnas och utövas genom ett världsvälde. Försöket att upprätta ett världsvälde kommer att göras och är i själva verket målet för det tredje världskriget, som i sina förberedande stadier redan har börjat.” (not 4)

Vad ser vi av detta? Jo, Förenta staterna, som efter det andra världskriget var den starkaste imperialistiska makten, ser Sovjetunionen som huvudfienden i sina planer att upprätta ett världsvälde, att lägga hela världen under den amerikanska imperialismens stövel.

Motsättningen mellan det imperialistiska lägret anført av Förenta staterna å ena sidan och det socialistiska lägret anført av Sovjetunionen å den andra sidan var vid denna tid huvudmotsättningen världen. Det betyder, att den frågans utveckling var den mest avgörande för världens framtida politiska utveckling i det läget.

Säkert har läsaren av denna skrift hört begrepp som ”det kalla kriget” eller ”terrorbalansen”. De var just uttryck för motsättningen mellan Förenta staterna och Sovjetunionen.

Huvudmotsättningen förändras

Under 50-talet inträffade en rad betydelsefulla saker, som korn att få en avgörande betydelse för den fortsatta utvecklingen på historiens scen. Vi skall kort beröra de viktigaste.

De kapitalistiska industrisamhällena i Europa hade bombats sönder under det andra världskriget. Återuppbyggnadsarbetet vidtog och en stor efterfrågan på maskiner, råvaror, arbetskraft, konsumtionsvaror etc. uppstod. Kapital infördes från det icke sönderbombade USA, varvid dels Förenta staternas kapitalister fick ruljans på sina dollars, dels deras politiker fick ett avgörande inflytande i europeiska länders politik och dels hjulen kunde börja snurra och kapitalismen kunde börja fungera i det söndertrasade Europa (och Japan).

Efter 30-talets förödande ekonomiska kriser och 40-talets förödande världskrig anade kapitalismen ånyo luft under vingarna. 50-talet och början av 60-talet blev på så sätt en period av uppsving utan like i kapitalismens historia – en parentes i utvecklingen, som slutar först mot slutet av 60-talet, då säkert som amen i kyrkan nya kriser börjar torna upp vid horisonten.

Politiskt stärkte detta socialdemokratins inflytande över Europas arbetarklass. Dess förljugna tal om en paradisk, krisfri kapitalism med klassförsoning istället för klasskamp fann en god jordmån i uppsvingets spår. Majoriteten av Europas kommunistiska partier förstördes av opportunisten och socialdemokratiserades. På så vis skördade kontrarevolutionen segrar i Europa under 50-talet.

En annan viktig händelse under 50-talet är den revisionistiska Chrusjtjov-klickens statskupp i Sovjetunionen efter Stalins död. Eftersom Sovjetunionen var den första socialistiska staten saknades tillräckliga erfarenheter av, hur arbetarklassens diktatur skulle utvecklas och säkras. Chrusjtjov – en representant för borgarklassen –, som under lång tid dolt sig i partiets och statens ledning tillsammans med ett gäng andra förrädare, genomförde en kontrarevolutionär statskupp och roffade åt sig stats- och partiledningen genom en rad intriger och lömska manövrar. Därmed störtades socialismen och återupprättades kapitalismen i Sovjetunionen. Stalins varnande ord, att det lättaste sättet att erövra en fästning är inifrån, besannades.

Denna förrädarklick har systematiskt spolierat över 30 års socialistiskt uppbygge i landet och återupprättat kapitalismen i Sovjetunionen. Den sovjetiska industrin och det sovjetiska jordbruket arbetar helt efter kapitalistiska principer. Sovjetunionens kommunistiska parti har förvandlats till en skola för karriärister och myglare. Gentemot Östeuropa, Mongoliet, Kuba och andra delar av världen bedrivs en ren och skär imperialistisk utplundringspolitik. Herrarna i Kreml drog sig inte ens för att genomföra en väpnad intervention i Tjeckoslovakien 1968. De iscensätter också med jämna mellanrum väpnade gränsprovokationer mot Folkrepubliken Kina.

Beteckningen ”socialimperialister” på de sovjetiska ledarna är korrekt. Socialister i ord – imperialister i handling.

Den kapitalistiska restaurationen i Sovjetunionen var naturligtvis ett svårt bakslag för världens framstegsvänliga krafter. Landet hade sedan Oktoberrevolutionen stått som en järnbastion och en lysande stjärna i kampen mot reaktion och utsugning, för socialism, fred och fram steg.

Genom den stora betydelse, som Sovjetunionens kommunistiska parti hade i den internationella kommunistiska rörelsen, inverkade dess urartning mycket skadligt på övriga kommunistiska partier i världen. Bl. a. var det bidragande till, att Europas kommunistiska partier gick förlorade till opportunisten.

Framtiden var dock inte enbart mörk för den internationella arbetarklassen och de förtryckta folken i de undertryckta nationerna. Positiva saker höll på att växa fram på jorden.

För det första har vi segern i den kinesiska revolutionen och framgångarna i det socialistiska uppbygget i Folkrepubliken Kina. Genom segern i den kinesiska revolutionen gavs ett levande exempel på, att en efterbliven nation kan besegra en övermäktig – som det kan synas – imperialistisk fiende. Revolutionen bevisade, att de undertryckta nationerna ingalunda är dömda att finna sig i evig underkastelse under imperialistiska kolonialherrars ok. Revolutionen blev en kraftig inspirationskälla för folken i Asien, Afrika och Latinamerika att ta upp kampen mot imperialismen för nationell befrielse.

För det andra har vi det, som vi snuddade vid i förra styckets sista mening – nämligen uppsvinget i de förtryckta nationernas kamp för nationell befrielse och socialism. Folkkrigets fana har rests av åtskilliga folk över hela jorden. Algeriet, Kuba, Indonesien, Korea, Indokina är några av de mer framträdande exemplen. Framför allt har folken fått rikta gevären mot USAs bolagsherrar och arméer, då USA-imperialisterna efter kriget sökt lägga under sig hela världen. Vi får anledning att återkomma till Indokina senare. Att vi inte nämner mer om den nationella befrielsekampen här, betyder inte, att vi glömt den.

För det tredje har vi Kinas Kommunistiska Partis ståndaktiga försvar för marxismen-leninismen gentemot sovjetrevisionisternas försök att förvränga denna salut Mao Tsetungs och KKP:s utveckling av marxismen-leninismen.

Kommunismens fana har revisionisterna således aldrig lyckats förstöra. KKP:s teoretiska kamp mot Sovjetrevisionisterna och Mao Tsetungs tänkande har haft den största betydelse för marxismen-leninismens ”come-back” i Europa. Exempelvis har bildandet och utvecklandet av KFMLr varit betingat av KKP:s teoretiska kamp. Dessutom står Kina där, som ett levande bevis på de kommunistiska idéernas riktighet och att socialismen inte bara är en utopi eller dröm.

Låt oss sammanfatta:

Negativt	Positivt
Kapitalistisk restauration i Sovjetunionen	Den kinesiska revolutionens seger och uppsvinget i de för tryckta nationernas kamp.
Opportunisten segrar i Europas kommunistiska partier.	KKP:s försvar och utveckling av marxismen-leninismen.

Sammantaget ledde detta till, att huvudmotsättningen i världen förändrades. Sovjetunionen hade ju i realiteten övergått till det imperialistiska lägret. Huvudslagfältet för kampen mot imperialismen hade överflyttats till Asiens, Afrikas och Latinamerikas vidsträckta områden.

Huvudmotsättningen i världen blev p. g. a, detta den mellan å ena sidan: *De förtryckta folken i Asien, Afrika och Latinamerika*

Och å den andra sidan: *Imperialismen anförd av USA-imperialismen*

Under 60-talets sista år har den sovjetiska socialimperialismen blivit så aggressiv och så kraftigt intensifierat sina ansträngningar i syfte att – liksom Förenta staterna – lägga under sig så stora områden av världen som möjligt, att den får föras upp jämsides med USA som en av huvudfienderna till världens förtryckta folk.

Indokina

Hur har då denna – huvudmotsättningen i dagens värld – utvecklats? Mer än något annat har kriget i Indokina varit av betydelse för detta. Vi skall i det följande anföra huvuddragen i detta krigs utvecklingsprocess.

Första gången, som folken i Indokina på allvar fick stifta bekantskap med européer, var 1858. Då inleddes den franska ockupationen av Indokina. Det blev ingen lätt match. 30 år tog det de franska kolonialisterna att ockupera Indokina. Folken där hade en rik erfarenhet av kamp för nationell självbestämmanderätt sedan årtusenden tillbaka.

Den anti-franska kampen hade inledningsvis ingen framgång av bestående betydelse. Orsaken till detta var, att det inte fanns någon samhällsklass, som kunde ställa sig i ledningen för kampen mot ockupanterna. Så här beskriver Vietnams Arbetarparti läget:

”Den feodala jordägarklassen hade kapitulerat för imperialisterna. Den nykläckta bourgeoisien, vars handlingskraft inskränktes och hindrades av den franska imperialismen, var ekonomiskt och politiskt svag och var därför benägen att kompromissa med denna. Bönderna och småbourgeoisien hade hamnat i en ideologisk återvändsgränd, trots att de strävade efter oberoende och frihet. Fastän arbetarklassen bildades före den nationella bourgeoisien, blev den inte av betydande politisk styrka förrän efter det första världskriget.

Den stora ryska oktoberrevolutionen (1917) öppnade en ny era i mänsklighetens historia – den världsomfattande övergången från kapitalism till socialism. Den nationella befrielseörelsen i de koloniala och halv-koloniala länderna blev hädanefter en integrerad del av den proletära världsrevolutionen. Under dessa förhållanden blev naturligtvis den vietnamesiska arbetarklassen den enda klass, som besatt de nödvändiga betingelserna för att nå den politiska ledarställningen i landet, eftersom den utsatts för ett trefaldigt förtryck av imperialismen, feodalismen och den inhemska bourgeoisien. Den utgjorde den mest avancerade produktivkraften, eftersom den var sysselsatt i fiendens ekonomiska centra.” (not 5)

Befrielsekampen måste alltså ledas av arbetarklassen och dess kommunistiska parti. Den 3 februari 1930 bildades Vietnams kommunistiska Parti, vilket var ett avgörande steg framåt i befrielsekampen. Den vietnames, som mer än någon annan har förtjänsten av detta framsteg, var Ho Chi Minh. På det möte, som beslöt att bilda partiet, var han Kommunistiska Internationalens representant.

Under andra världskriget avlöstes den franska ockupationen av Indokina av den japanska imperialismens ockupation. I maj 1941 beslöt partiet att grunda Förbundet för Vietnams Oberoende (Viet Minh) för att ena så många klasser och skikt i kampen mot de japanska fascisterna.

Kampen mot japanerna genomfördes framgångsrikt och den 2 september 1945 läste Ho Chi Minh i Hanoi upp Självständighetsförklaringen och utropade Demokratiska Republiken Vietnam.

Under sensommaren 1946 förhandlade vietnameserna med fransmännen i Fountainbleu i Frankrike. Där lovade Frankrike genom undertecknandet av Fountainbleu-avtalet att garantera Vietnams självständighet.

Endast några månader därefter inledde Frankrike ett återerövringskrig mot Vietnam genom att utan förvarning bomba hamnstaden Haiphong. Kriget varade i 8 år – till 1954. Då hade det

vietnamesiska folket under ledning av Vietnams Arbetarparti (f. d. Vietnams Kommunistiska Parti) och Viet Minh drivit ut inkräktarna. Nådstöten blev det berömda, ärorika slaget vid den franska djungelfästningen Dien Bien Phu.

Efter det franska nederlaget inleddes förhandlingar om Indokina i Genève. Dessa resulterade i det s. k. Genèveavtalet. Detta avtal stadgade bl. a. följande:

- 1) Inga främmande trupper eller krigsmateriel fick sändas till Vietnam.
- 2) Den militära demarkationslinjen mellan norra och södra delen av landet skulle betraktas som tillfällig och inte som en politisk eller territoriell gräns.
- 3) Fria val skulle hållas i hela landet senast i juli 1956.

Förenta staterna skrev inte under men lovade högtidligt, att "Förenta staternas regering ... beaktar de avtal, som slutits i Genève och att "den kommer att avhålla sig från våld eller hot om våld i avsikt att störa dessa". (not 6)

Det var en rejäl lögn det. Redan 1952 hade USA stått för 80% av Frankrikes kostnader för kriget. Från 1954 trängde de successivt ut fransmännen och skaffade sig greppet om nyckelsektorer i samhället i södra Vietnam genom ett tätt nätverk av "USA-rådgivare" och genom att bygga upp en marionettadministration – allt med dollar och gevär. En hänsynslös jakt för att "brännmärka och utrota kommunister" inleddes och en fascistiskt terrordiktatur upprättades. Exempelvis mördades över tusen revolutionärer i ett koncentrationsläger 1958 med förgiftad mat. (not 7)

USA och marionetterna bröt mot alla Genèveavtalets stadganden. Ett skändligt exempel på Förenta staternas ruttna härskares övergrepp mot dessa avtal var, när de stoppade valen i hela landet. Den amerikanske presidenten Eisenhower erkände utan krusiduller i sin dagbok, att så skedde därför att Ho Chi Minh med säkerhet skulle fått 80% av rösterna.

Det vietnamesiska folket lät sig emellertid inte betvingas. Politisk kamp inleddes omedelbart mot USA och marionettregeringen genom strejker, demonstrationer, sabotage m. m. 1960 hade motståndskampen vuxit sig så stark, att det var tid att organisera den politiska och militära kampen nationellt i en bred front för alla klasser och skikt, som hade intresse av att bekämpa USA-Saigon.

Denna organisation bildades den 20 december 1960. Den har sedan dess gjort sitt namn känt över hela världen – fått imperialister och utsugare att sätta maten i vrångstrupen, tänt hoppet i hundratals miljoner förtryckta människors hjärtan och fått ett helhjärtat stöd från arbetare över hela världen. Den har stått emot och går mot fullständig seger över den amerikanska imperialismens gigantiska krigsmaskin, det värsta odjur, som mänskligheten haft att kämpa mot.

Dess namn är *Sydvietnams nationella befrielsefront* (FNL).

Varför krig i Indokina?

På vad beror kriget i Indokina? Beror det på, att Förenta staternas president är sinnessvag eller elak? Beror det på, att han har dåliga rådgivare? Sök, och ni skall finna lika många förklaringar som himlens alla stjärnor. Endast den vetenskapliga socialismen är istånd att ge en riktig förklaring, ty den proklamerar skoningslös kamp mot det imperialistiska systemet och har inget som helst intresse av att medelst allehanda falsarier försvara detsamma.

Och just det imperialistiska systemet som sådant är drivkraften bakom Förenta staternas människoslakt i Indokina.

Imperialismen är ett särskilt stadium av kapitalismen. Det är det stadium, då den kapitalistiska nationen utvecklas till en parasit på övriga nationer, då den strävar efter att lägga under sig så

stora råvarumarknader och avsättningsmarknader som möjligt. Det är inte USAs strävan efter världsherravälde, som gör, att USA är ett imperialistiskt land utan tvärtom. Eftersom USA är ett imperialistiskt land strävar det efter världsherravälde.

Detta gör, att imperialismen är den inre och grundläggande orsaken till kriget i Indokina.

Men varför just Indokina? Varför har USA-imperialisterna koncentrerat hela sin krigsmaskin till just detta område?

För det första finns i Indokina många viktiga ”strategiska råvaror”, dvs, råvaror, som Förenta staterna behöver för sin krigsindustri – exempelvis tenn, wolfram m. fl. Strävan efter kontroll över dessa råvarukällor har spelat en avgjort viktig roll för USAs anfallskrig. Dock inte den viktigaste.

För det andra har – som vi tidigare sett – huvudmotsättningen i världen förändrats till att vara mellan de förtryckta folken i Asien, Afrika och Latinamerika kontra imperialismen med USA i spetsen. Det betyder, att dessa folks kamp för nationell befrielse är det viktigaste hindret för USAs ambition att utöva världsherravälde. Om folken i Indokina besegrar den amerikanska imperialismen, skulle det innebära början till slutet för dennas världsherravälde. Ty, då skulle även andra folk inse, att den är möjlig att besegra och inspireras att resa upprorsfanan. Om å andra sidan USA skulle lyckas betvinga de indokinesiska folken, skulle de kunna slå sig för bröstet och säga: – Där ser ni. Det är ingen idé, att ni försöker kasta av er vår överhöghet. Vi är mäktiga nog att besegra er.

På så vis blir kriget i Indokina direkt avgörande för mänsklighetens framtid genom sitt blotta exempel. Skall det imperialistiska systemets herravälde bestå eller skall detta brytas av världens folk?

För det tredje skall vi titta på Indokinas strategiska läge. Vi sade nyss, att Indokina genom sitt exempel är avgörande för mänsklighetens framtid. Det finns ett annat exempel i närheten – Folkrepubliken Kina. Det är ett exempel på, att arbetarna klarar sig utmärkt utan kapitalister, att bönderna klarar sig förträffligt utan jordherrar, att det finns ett alternativ till kapitalismen, ett alternativ, som innebär en ljus framtid för arbetare och förtryckta, ett alternativ, som fungerar mycket bättre än kapitalismen, ett alternativ, som bevisar, att kommunisternas teorier inte bara är tomt prat utan en högst påtaglig realitet.

Kinas blotta existens är därmed ett dödligt hot mot det imperialistiska systemet. Kan det betvivlas, att dessa med alla till buds stående medel söker krossa och omintetgöra socialismens landvinningar i Kina? Förvisso inte.

I Kinas nordöstra hörn ligger Korea. Där förde USA under FN-flagg ett anfallskrig under 50-talets första år. Den japanska ön Okinawa är en enda stor amerikansk militärbas. På Taiwan står Chiang Kai-shek varje år och gästas om, att nästa år skall vi ”befria” fastlandet uppbackad av amerikanska kanoner. Utanför Kinas kust ligger USAs Stilla havs-flotta. Indien har uppbackat av Sovjet företagit gränsprovokationer mot Kina och Sovjetunionen har skickat in trupper på kinesiskt territorium och flyttar division efter division från Europa till gränsen mot Kina.

Kina är inringat av imperialisterna. Kvar är den sydöstra inkörsporten – Indokina. Kriget där är ett led i inringningen av Kina.

Vi sammanfattar:

- 1) Exemplet Indokina som avgörande för imperialismens liv eller död
- 2) Inringningen av Folkrepubliken Kina
- 3) Strävan efter kontroll av ”strategiska råvaror”

Krigets förlopp

FNL hade bildats. Befrielsens fana hade rests. Det vietnamesiska folket var fast beslutat att befria södern och försvara norden.

Folkkrigets strategi och taktik var den metod, med vilken den imperialistiska angriparen skulle bemötas. Folkkrigets metod hade utvecklats av Kinas Kommunistiska Parti och framför allt av Mao Tsetung under befrielsekriget mot Japan. Denna metod för krigföring hade vietnameserna gjort till sin och utvecklat i kampen mot främmande förtryckare. Folkkriget innebär, att så breda skikt som möjligt måste mobiliseras för det gemensamma intresset att kasta ut imperialisterna. Hela folket måste mobiliseras i kampen – med gevär, spadar eller pennor. Som tidigare visats måste befrielsekampen ledas av arbetarklassen och basen för befrielsekampen blir bönderna, som utgör den absoluta majoriteten av befolkningen. Ryggraden i folkkriget är det politiska medvetandegörandet och mobiliseringen av folkets massor. Med ett helt folk i vapen möts fienden av motstånd, vart han än beger sig, folkarméerna kan utnyttja terrängens fördelar och i alla avseenden leva som fisken i vattnet. Kriget måste bli långvarigt. Det är ett krig för att nöta ut fienden – hans väldiga krigsarsenal kan inte användas mot några arméer i sedvanlig mening men han blir attackerad ständigt, överallt och oupphörligen av ett enat folk.

För att bemöta folkkriget tillämpade Förenta staterna fram till 1965 det s. k. ”specialkrigsstrategi”. Det var en typ av krig, i vilket de försökte få vietnameser att bekämpa vietnameser och isolera FNL från folkets breda massor.

De utrustade den fascistiska Saigonjuntans armé med sina moderna vapen och förlitade sig klassmässigt på jordherrarna och compradorbourgeoisien (den del av borgarklassen, som lät sig köpas av USA). Ryggraden i ”specialkriget” var den s. k. Staley-Taylor-planen. Denna innebar, att landsbygdsbefolkningen skulle spärras in i ”strategiska byar” för att på så vis isoleras från FNL. Emellertid var FNLs inflytande bland landsbygdsbefolkningen så stort, att de ”strategiska byarna” löstes upp inifrån.

Från december 1964 och fram över första halvåret 1965 sköts USAs specialkrigsstrategi fullständigt i sank genom en rad militära segrar, i vilka 90.000 fiendesoldater, däribland 3.000 amerikaner, försattes ur stridbart skick – dvs, dödades, sårades eller tillfångatogs.

Läget blev allt desperatere för Förenta staterna och Saigonjuntan. Från 25.000 man mot slutet av 1964 utökades den amerikanska expeditionskåren till 50.000 man fram till maj 1965 och till 200.000 man mot slutet av 1965. USA övergick från ”specialkrig” till ett lokalt krig i full skala i Sydvietnam och till ett häftigt förstörelsekrig mot Nordvietnam genom inledandet av terrorbombningar i stor skala.

De trodde, att en lätt seger väntade dem. Misslyckandet med ”specialkriget” skyllde de på marionettruppernas dåliga kvalitet. Nu invecklades den amerikanska expeditionskåren utrustad med moderna vapen direkt i massakern på vietnameser. Dessa massiva truppinsatser fick följande konsekvenser för kampens utveckling:

1) Angreppets orättfärdiga karaktär ledde till, att USA-truppernas moral successivt började sjunka. De mötte oppositionen från världens folk, däribland progressiva amerikaner och framförallt från det vietnamesiska folket. Detta försvårar för USA-trupperna varje dag som går att stå emot folkkriget.

2) Insättandet av amerikanska trupper i massomfattning ledde till, att motsättningen mellan hela den vietnamesiska nationen och USA-imperialisterna skärptes. Detta underlättade kampen för att dra med än större delar av folket i befrielsekampen.

3) Fastän Förenta staterna är det mäktigaste imperialistiska landet, så tillåter inte världskonjunkturen eller situationen i USA imperialisterna att sända hur mycket trupper som helst till Vietnam eller att hur mycket pengar som helst ges ut på kriget.

Detta innebar, att ju längre kriget framskred, desto starkare skulle befrielsestyrkornas positioner bli och att segern i ett långvarigt krig säkert var deras.

Under vintern -65 och våren -66 slogs den första stora motoffensiven från USA-Saigon tillbaka. I denna motoffensiv ingick 200.000 USA-trupper och 500.000 marionettrupper.

Under vintern -66 och våren -67 slogs den andra motoffensiven tillbaka. I denna ingick 400.000 USA-trupper och 500.000 marionettrupper.

Sammanlagt försattes under dessa två perioder 128.000 USA-trupper och 162,000 Saigontrupper ur stridbart skick.

Dessa segrar innebar en reell vändpunkt i kriget. Från nu *övergick det strategiska initiativet till befrielsestyrkorna*. Från nu bestämde FNL, var slagen skall stå och när de skall utkämpas. Ett konkret uttryck för detta gavs på FNLs extraordinarie kongress i augusti 1967. Där antog FNL ett politiskt program för kampen mot angriparna, uppbygget av Sydvietnam och återföreningen av landets norra och södra del.

Efter FNLs kongress beslöt den av kongressen valda centralkommittén om en viktig strategisk inriktning av befrielsekampen. Denna inriktning gick ut på, att öppna en ny front i städerna, att mobilisera massorna i städerna till resningar mot ockupations- och marionettregimen.

Den 30 januari 1968 genomfördes detta beslut i praktiken. Väpnade resningar inleddes i 64 sydvietnamesiska städer. Dessa resningar blev inledningen till den bekanta "tet-offensiven" (tet = det vietnamesiska nyåret), vilken förde fram befrielsestyrkorna till en gynnsammare position än någonsin tidigare i kriget. I städerna bildades efter resningarna "Alliansen av Nationella, Fredliga och Demokratiska Krafter, vilken organiserade nationell bourgeoisie, småbourgeoisie och mellanskikt i städerna.

Offensiver och uppror följde sedan i vågor under 1968 och första halvåret 1969. Resultatet av dessa offensiver blev:

- 1) USA tvingades den 31 oktober 1968 att villkorslöst upphöra med bombningarna av Nordvietnam, vilka pågick sedan 1965.
- 2) USA tvingades i januari 1969 inleda officiella överläggningar med FNL och Nordvietnam i Paris.
- 3) Den 6 juni 1969 valde en kongress, på vilken bl. a. FNL och Alliansen av Nationella, Fredliga och Demokratiska Krafter deltog, en provisorisk revolutionär regering i Sydvietnam. (PRR)

Bildandet av denna regering kunde ske, därför att segrarna var så stora, att FNL administrerade större delen av Sydvietnam samt där för att hela den vietnamesiska nationen med undantag för marionetterna i Saigon enats i kampen.

1969 blev också det dittills framgångsrikaste året för Vietnams folk, Inte mindre än 645.000 fiendesoldater oskadliggjordes.

Läget var hopplöst för USA. Militära nederlag följde på varandra. Ekonomiska kriser i Förenta staterna omöjliggör för imperialisterna att slänga ut hur mycket som helst på det miljardslukande kriget i Vietnam. Världsopinionen vänds för varje dag allt kraftigare mot de amerikanska imperialisterna. Vart de än visar sig i världen, möts de av hat och förakt.

Rörelsen för fred växer sig starkare inom USA och t. o. m. delar av ”etablissemangent” såsom politiker, professorer, advokater m. m. kräver ett slut på kriget.

I detta läge lanserade den nyvalde president Nixon den s. k. ”Nixon-doktrinen”. Det vietnamesiska arbetarpartiets tidning Nhan Dan beskriver denna doktrin på följande sätt:

”Nixondoktrinen är USA-imperialisternas kontrarevolutionära världsstrategi, som har USAs militära styrkor och krigsmateriel som fundament och syftar till att få till stånd en allians av kontrarevolutionära krafter i olika delar av världen, att splittra de socialistiska länderna, att vinna över den ena eller andra parten och hetsa den mot någon annan för att bekämpa de nationella befrielseströrelserna och få till stånd en ’fredlig’ kontrarevolutionär utveckling i de socialistiska länderna.

Nixondoktrinen tillämpad på Asien består i att samla de kontrarevolutionära krafterna i detta område, att använda den japanska militarismen som kärna vid bildandet av en regional allians med spjutspetsen riktad mot de socialistiska länderna och folkens befrielseströrelser. (not 8)

Nyckelsektorn i utexperimenterandet av denna doktrin, dess första försöksområde, det är Sydvietnam, Laos och Kambodja.”

Den s.k. ”vietnamiseringen” av kriget i Vietnam har varit en av presidentens käpphästar. Han låter ta hem marktrupper från Vietnam och sprider illusioner om, att kriget börjar lida mot sitt slut för USAs del. Allt i syfte att dupera hemmaopinionen och världsopinionen. Hurudan är verkligheten?

USA-imperialisterna har ånyo tillgripit den redan besegrade metoden att låta vietnameser bekämpa vietnameser. Det nya är, att marionettrupperna skall understödjas av en massiv amerikansk luftkrigsföring samt att de skall utrustas med de modernaste vapen.

”Saigoninfanteri och amerikansk eldkraft” som vietnameserna själva uttrycker det.

För att utnyttja flygstridskrafterna maximalt, erfordras ett stort operationsområde för dessa. Detta tillsammans med, att befrielsekampen utvecklades kraftigt i även Laos och Kambodja, föranledde USA att vidta den desperata åtgärden att utvidga kriget till hela Indokina. Flygbombningarna mot Laos intensifierades och i maj 1970 invaderades Kambodja av amerikanska trupper. Dessförinnan hade landets statschef – Sihanouk – störtats genom en fascistisk militärkupp arrangerad av CIA.

Resultatet av detta blev ett ytterligare stärkande av befrielsefronten genom att alla folken i Indokina kunde mobiliseras i kampen för nationellt oberoende och socialism. I det avseendet var den toppkonferens, som hölls med representanter för de tre indokinesiska folken i april 1970 av stor betydelse. Konferensen valde ett gemensamt överkommando för kampen. Den beivrades av bl. a. Folkrepubliken Kinas premiärminister Chou En-lai.

Från 1970 har stora militära segrar vunnits i framför allt Laos och Kambodja. I Sydvietnam har utvecklingen kännetecknats av konsolidering och politisk skolning och mobilisering av massorna. Denna ger förutsättningarna för än större segrar i folkkriget.

USA-imperialisterna fortsätter kriget med än större grymhet. Terrorbombningar mot Nordvietnam och andra delar av Indokina intensifieras, 2 miljoner människor har de börjat tvångsflytta från Sydvietnams norra provinser in i nya ”strategiska byar” o. s. v.. Det politiska arbetet bland massorna i Sydvietnam har dock lett till, att en lika stor ström av människor går tillbaka till sina forna hembyar i uppror mot imperialisterna. Kriget är ingalunda slut men USA-imperialisterna befinner sig i ett mer trängt läge än någonsin och framtiden är ljus.

Läget i Sverige

Innan vi direkt går in på den svenska Vietnamrörelsens utveckling, skall vi se lite på, hur förutsättningarna var för anti-imperialistiskt solidaritetsarbete i Sverige i mitten av 60-talet.

Liksom majoriteten av Europas kommunistiska partier hade Sveriges Kommunistiska Parti (SKP) beträtt en väg, som ledde ned i opportunismens träsk. Dag för dag närmade det sig socialdemokratien och slutade som ett ”vänster-socialistiskt” alternativ till SAP (Socialdemokratiska Arbetarpartiet). Detta måste vi hålla i minnet i den fortsatta framställningen:

I Sverige fanns inget kommunistiskt parti.

Under Vietnamarbetets första år i Sverige hade organisationerna Svenska Fredskommittén och Kampanjen mot Atomvapen ett visst inflytande på detta arbete. Vad var dessa för några?

De var båda grenar av den s.k. anti-kärnvapenrörelsen. Svenska Fredskommittén var en gren av det i Paris 1949 bildade Världsfredsrådet.

Världsfredsrådet byggde på motsättningen mellan det socialistiska och det imperialistiska lägret – huvudmotsättningen i världen vid tiden för organisationens bildande. Det var inledningsvis en anti-imperialistisk rörelse med udden riktad mot de amerikanska imperialisternas kärnvapenmonopol.

Detta kommer klart till uttryck på organisationens möte i Stockholm i mars 1950. Då, efter det att Sovjetunionen också genomfört sina första atombombsprov, sade ordföranden för Världsfredsrådet – den franske fysikern Frederic Joliot-Curie – att ”stora händelser har kraftigt förstärkt fredsfronten: det folkliga Kina har segrat, det amerikanska monopolet på kärnvapen har brutits och den demokratiska östtyska republiken har bildats”.

Det amerikanska kärnvapenmonopolets brytande var viktigt, då USA-imperialisterna använde detta för utpressning i sina försök att uppnå världsherravälde.

Vi har tidigare sett, hur huvudmotsättningen i världen förändrades och därmed rycktes i viss mån den materiella grunden bort för Världsfredsrådets verksamhet. Motsättningen mellan det socialistiska och det imperialistiska lägret var inte längre huvudmotsättning.

Till detta kommer, att rörelsen förföll såtillvida, att den i syfte att ”breddas” beredde borgerliga element tillträde till sig och blev så småningom en ren pappersorganisation i händerna på Moskva. I De Förenade FNL-gruppernas studiecirkel från 1969 berättas om rörelsens förfall på ett i huvudsak riktigt sätt:

”Från att i sin början klart ha varit riktad mot USA-imperialismens hot och planer på att använda sina kärnvapen för aggressiva syften, kom denna politiska linje mer och mer att trängas undan för att försöka få ännu större ‘bredd’ i kärnvapenrörelsens front. Särskilt öppnades den för borgerliga och pacifistiska grupper. Detta gjorde, att rörelsens politiska innehåll raderades ut och ersattes med en kampanj mot atom- och vätebomber som sådana, mot atmosfäriska kärnvapenprov och mot att fler stater skaffade sig vapnet.” (not 9)

Kampanjen mot Atomvapen var en helt igenom pacifistisk organisation. Med denna upptog Svenska Fredskommittén organiserat samarbete. Exempel på urartningen inom anti-kärnvapenrörelsen är protestdemonstrationen utanför Kinas ambassad 1964 i Stockholm, när Kina lät sin första atombomb detonera. Denna motvikt mot USAs och Sovjets kärnvapenutpressningspolitik och vapen i händerna på världens folk protesterade de alltså mot men lät samtidigt USA genomföra mer än 20 kärnvapenexperiment utan att röra en fena.

Anti-kärnvapenrörelsens förfall kan således ledas tillbaka på ett förändrat internationellt läge med en förändrad huvudmotsättning och att den öppnades för borgerliga element.

Borgarklassen

Varför var det så farligt att öppna den för borgerliga grupper? Vi undersöker den frågan ett tag framöver.

Tidigare har vi konstaterat, att USA-imperialismens aggressiva och folkfientliga politik har sin orsak i det ekonomiska systemet i USA. Vi konstaterade också, att imperialismen är det stadium av kapitalism en, då den imperialistiska borgarklassen inte bara utsuger det egna landets arbetare utan också folken i andra nationer – de undertryckta nationerna.

Det betyder, att en bro slås mellan arbetarnas kamp för socialismen i de imperialistiska länderna och de förtryckta folkens kamp för nationell befrielse. Deras fiende är gemensam – imperialismen. Det betyder vidare, att det imperialistiska systemet är ett särskilt stadium av det system – kapitalismen –, där borgarklassen är härskande klass. Det betyder i sin tur, att borgarklassen inte har något intresse av att bekämpa imperialismen – den är deras eget system.

Det betyder slutgiltigen, att kampen mot USAs kärnvapenmonopol faktiskt var en kamp för den proletära världsrevolutionen, för socialismen, vilken är det enda alternativet till det imperialistiska systemet. Likafullt är solidaritetsarbetet med de förtryckta nationernas kamp för befrielse liksom denna kamp själv ett stöd för den proletära världsrevolutionen.

Och den proletära världsrevolutionen innebär just ett störtande av bourgeoisie som härskande klass och ett upphöjande av arbetarklassen (proletariatet) till härskande klass.

Är det inte klart, att det är rent nonsens att tala om borgerliga gruppers tillträde till en anti-imperialistisk rörelse.

I de undertryckta nationerna kan emellertid den nationella borgarklassen vinnas i kampen för nationell befrielse undan imperialismen, vilken hindrar den nationella bourgeoisie utveckling. Därför är exempelvis den vietnamesiska nationella bourgeoisie ett stöd i kampen för nationell befrielse. Alla klasser och skikt, som har intresse av att kasta ut imperialisterna kan på så vis enas i en enhetsfront.

Annorlunda blir det, när kampen skall föras vidare mot socialismen – det enda alternativet om självständigheten skall tryggas och landet inte skall falla i någon ny imperialistmacts klor. Då kommer vapnen att riktas mot borgarklassen, vilken självklart vill behålla ett kapitalistiskt samhälle. Enheten med borgarklassen är således tillfällig och nödvändig under det första stadiet i revolutionen i de undertryckta nationerna.

* * *

Två negativa faktorer i Sverige har vi alltså sett:

- Inget kommunistiskt parti
- En anti-imperialistisk rörelse, som blivit rent reaktionär.

Fanns det då inga positiva företeelser i Sverige under 60-talets första år? Jo, KKP:s kritik mot Sovjetunionens kommunistiska parti och socialismens landvinningar i Kina hade återspeglats i Sverige. I den av intellektuella dominerade ”vänsterorganisationen” Clarté och i dess tidskrift med samma namn, träder många intellektuella upp till KKP:s försvar och därmed till marxismen-leninismens försvar.

Ett försvar för KKP blev med nödvändighet också ett angrepp på det opportunistiska SKP. Dessa intellektuella blev följaktligen kärnan i en marxist-leninistisk opposition inom SKP, vilken till sig även slöt en grupp äldre partimedlemmar i Göteborg. Från 1964 utger denna opposition tidskriften Marxistiskt Forum.

Noteras bör också, att kapitalismens uppsving sedan andra världskriget börjar avmattas och konjunktursvackorna kommer allt tätare och blir allt djupare för var gång. Detta betyder, att förtroendet för kapitalism en och för socialdemokratins förgyllande av det kapitalistiska systemet så smått börjar uppluckras.

Vi avslutar detta kapitel genom en sammanfattning av läget vid tiden för Vietnamarbetets början i Sverige:

INTERNATIONELLT:

- 1) Huvudmotsättningen i världen är den mellan de förtryckta folken i Asien, Afrika och Latinamerika kontra imperialismen anförd av USA. Sitt skarpaste uttryck tar sig denna motsättning i Vietnam, där Förenta staterna inlett ett anfallskrig i stor skala för att statuera ett exempel för övriga förtryckta folk världen över och för att förbereda ett storkrig mot Kina. Vietnam har blivit den avgörande frågan framför andra i kampen mot det imperialistiska systemet och för socialism och fred.
- 2) Sovjetunionen har utvecklats till ett imperialistiskt land. Världsrevolutionens starkaste fäste är Folkrepubliken Kina.

NATIONELLT:

- 1) Inget kommunistiskt parti finns i Sverige.
- 2) En svag marxistisk-leninistisk opposition av intellektuella har formerats inom Clarté och SKP.
- 3) Kapitalismens uppsving under 50-talet börjar så smått avstanna och de första svaga tecknen på en ny ekonomisk kris framskyftar.

Vad skulle det nu vara för vits med det? Var inte det att splittra solidaritetsrörelsen? Var marxist-leninisterna emot ”fred i Vietnam”?

Vietnamrörelsens framväxt

USAs övergång från ”specialkrig” till ett begränsat krig mot Vietnam medförde, att världsoptionen i långt större utsträckning än tidigare fick upp ögonen för kriget. De massiva truppinsatserna och bombregnen över Nordvietnam kunde inte gömmas undan.

I detta läge tog den marxist-leninistiska oppositionen i Clarté, vilken nu f. ö. dominerade organisationen, initiativet till solidaritetsarbete för det vietnamesiska folkets kamp i Sverige.

I mars 1965 delades de första flygbladen om Vietnam ut i Stockholm och i maj samma år utkom det första numret av Vietnambulletinen. I september 1965 bildades en självständig organisation för solidaritetsarbetet i Stockholm – Arbetsgruppen för stöd åt FNL. Den 1 oktober startades Vietnaminsamlingen till förmån för FNL och denna blev tillsammans med Vietnambulletinen de saker, som gruppens arbete organiserades runt.

Kamp mot pacifismen

Redan från början var det nödvändigt att föra kamp mot borgerliga och småborgerliga uppfattningar i Vietnamfrågan.

Under våren 1965 arrangerade Svenska Fredskommittén, Kampanjen mot Atomvapen och Sveriges socialdemokratiska studentförbund var för sig demonstrationer i Vietnamfrågan, vilka kan sammanfattas genom deras huvudparoll – Fred i Vietnam. Bakom denna paroll slöt också SKP och dess genomopportunistiska ungdomsförbund – Demokratisk Ungdom, DU – upp.

Mot denna paroll ställde FNL-aktivisterna från Clarté självständigt parollerna – USA ut ur Vietnam och Stöd FNL.

Naturligtvis önskade marxist-leninisterna fred i Vietnam. Men vad visar vietnamesernas historia? Jo, två gånger hade de av imperialisterna blivit lovade ”fred” – 1946 i Fountainbleu och 1954 i Genève.

Därför vore det helt igenom förräderi mot det vietnamesiska folket att liksom pacifist-grupperna resa paroller om fred i Vietnam på basis av vapenvila och förhandlingar mellan parterna. En verklig fred i Vietnam, som kan garantera frihet och självständighet åt folket, kan endast uppnås på basis av en seger för det vietnamesiska folket och fredsförhandlingar kan endast komma på tal den dag, då den siste USA-soldaten lämnat landets territorium. Detta uttrycker parollerna USA ut ur Vietnam och Stöd FNL klart.

Det är naivt att tro, att imperialisterna frivilligt skulle ge upp sina försök att förslava och kontrollera landet. Endast ett politiskt och militärt nederlag kan förmå dem att lämna Vietnam åt vietnameserna. Vapenvila och förhandlingar har f. ö. helt naturligt varit just den amerikanska regeringens linje för att än en gång lura det vietnamesiska folket.

Så arbetar pacifismen överhuvudtaget. Den reser överallt paroller om ”fred” – fred i största allmänhet. Den uppställer istället för kamp mot imperialismen och förtrycket paroller om underkastelse och ”passivt motstånd”. ”Om det skall spillas något blod på gatorna, så låt det bli vårt blod”, sa en gång den pacifistiske ledaren för de svarta i USA – Martin Luther King.

Den ärliga viljan hos många av pacifismens förespråkare behöver inte betvivlas men likväl måste den som idé kraftigt bekämpas. Den är en borgerlig idé, som syftar till att hindra kampen mot utsugning och förtryck och innebär på så vis ett stöd åt detta. Något ärligt uppsåt hos organisatörerna bakom ”fred i Vietnam-linjen” torde dock vara svårt att upptäcka.

”Det är likadant med allt reaktionärt, det faller inte, om man inte slår omkull det” har Mao Tsetung sagt med adress pacifisterna. (not 10)

Under sommaren -65 bildade pacifistorganisationerna Svenska Vietnamkommittén med ett rent och skärt borgerligt upprop. Marxistleninisterna gick in i organisationen och kritiserade den utifrån en riktig ståndpunkt med påföljd att den sprack och den progressiva delen gick till Arbetsgruppen för stöd åt FNL, när denna bildades.

SKP- och DU-ledningen hade helhjärtat stöttat ”fred i Vietnam-linjen”. När polisen angrep en av de första progressiva Vietnamdemonstrationerna i Sverige i augusti -65 i Stockholm arrangerad av FNL-aktivisterna, talade DUs ordförande om ”fel på båda håll” och SKP-tidningen Ny Dag kallade demonstrationen ”ovärdig”.

SKP

SKP-ledningen kunde emellertid inte undgå att märka det intresse för solidaritetsarbetet med det vietnamesiska folket, som började göra sig gällande, tack vare FNL-aktivisternas arbete.

I februari 1966 startar därför SKP en egen ”FNL-insamling”, trots att Vietnaminsamlingen till förmån för FNL redan samlat in 50.000:- och klart tog ställning för FNL i det, att den överlämnade pengarna för fri disposition. Nej då, SKP skulle ha en egen insamling och visa, att de minsann också stödde Vietnams folk.

Emellertid hindrade inte detta denna genom opportunistiska organisation att via C. H. Hermansson underteckna uppropet kring den förrädiska ”Nationalinsamlingen”, som startades i mars 1966. Denna insamling skulle dela pengarna mellan Nordvietnam, FNL och Saigon-juntan. Förutom Hermansson undertecknade alla övriga partiledare samt representanter för

Bankföreningen, Industriförbundet och Exportföreningen insamlingen. I en broschyr utgiven av Nationalinsamlingen fördöms FNLs ”utstuderade gerillametoder”.

En fot i varje läger. Hösten 1965 stödde SKP Röda Korsets insamling för humanitär ”hjälp” åt Vietnam. FNL hade i ett pressmeddelande den 2 oktober tagit avstånd från Röda Korsets verksamhet i Vietnam.

Är då inte ”humanitära” insamlingar bra? Nej, de är endast täckmantlar för pacifismen och en borgerlig Vietnam rörelse, Vietnams folk behöver inte endast mediciner. För att bekämpa fienden behövs framför allt vapen. Därför innebar Vietnaminsamlingen till förmån för FNL ett helhjärtat stöd åt vietnameserna, De kunde använda de insamlade medlen valfritt till vapen, teknisk utrustning, mediciner, mat etc.

De övriga insamlingarna tjänade dels syftet att splittra Vietnam rörelsen och dels ge teorierna om underkastelse under imperialismen och ”icke-våld” mot angriparna näring. Det var därför viktigt att bekämpa dessa insamlingar. Exempelvis fyllde Röda Korsets verksamhet i Vietnam funktionen att understödja USAs krig genom att ta på sig rollen som social- och sjukvårdare i de av USA ockuperade områdena. Så slapp USA stå för kostnaderna för det.

Den 29 november -66 kördes en utskickad propagandist från Saigon-juntan – ministern Tran Van An – iväg från ett möte, som hyllade USAs krigföring i Vietnam. Det utlyste ett ramaskri i borgerliga tidningar – ett ramaskri, i vilket också SKP stämde in.

Den, som invänder, att detta handlande var odemokratiskt, uppmanas att tänka efter en gång till. En minister i Saigonregeringen är direkt ansvarig för slakten på det vietnamesiska folket. Saigonjuntan har redan klargjort för hela världen genom sina handlingar, vad den står för. Den har folk mord, som enda punkt på sitt program och utför judasgärningar mot sitt folk mot ersättning av amerikanska dollar. Den har i sanning förverkat sin rätt att yttra sig. Att tillåta den att fritt propagera för människoslakten är liktydigt med att under 30-talet och andra världskriget ha tillåtit Hitler och Goebbels att fritt propagera judeutrotningarna.

Nationalinsamlingen var mot slutet av 1966 avsomnad och lämnad i salig åminnelse. Denna var det sista allvarliga försöket att skapa en Vietnam rörelse av pacifistisk karaktär. Därför markerar dennas bankrutt slutet på en etapp i den svenska Vietnamrörelsens historia. FNL-grupperna stod nu som segrare över högeropportunisten av den pacifistiska skepnaden.

FNL-grupper hade växt fram över hela landet och var vid årsskiftet 66-67 25 till antalet. I april -66 hade ett kontaktorgan för grupperna bildats – De Förenade FNL-grupperna (DFFG).

Den politiska enighet, som uppnått genom en av marxist-leninister förd kamp mot högerlinjen, fick sitt konkreta uttryck genom att FNL-grupperna klart kunde formulera tre paroller, kring vilka organisationernas arbete utvecklades. Dessa kom senare att stå kvar som organisationens huvudparoller och löd:

USA ut ur Vietnam

Stöd Vietnams folk på dess egna villkor!

Bekämpa USA-imperialismen!

En sammanfattning av denna den första perioden i DFFGs historia gjordes i öppningstalet på DFFGs andra riksmöte den 6-7 januari 1967. Vi återger nedan början av detta tal för att visa, att DFFG då förde en i huvudsak riktig linje samt att det inte är samma linje, som numera förs till torgs av denna organisation (1972).

”VÅR TEORI OCH PRAKTIK I VIETNAMARBETET

Kriget i Vietnam är en revolutionär kamp. Det är folkets revolutionära kamp med politiska och militära medel för att nå självständighet, frihet och fred. Det är den förtryckta klassens kamp för sin egen befrielse.

En rörelse för verklig solidaritet med Vietnams folk måste med nödvändighet själv bli revolutionär, eftersom den måste bygga på klassolidaritet. Denna inriktning har karakteriserat FNL-gruppernas arbete i Sverige.

Det finns Vietnamrörelser med ett annat innehåll. Det finns sådana, som grundar sig på en pacifistisk tro, en idealistisk önskan om att människorna i Vietnam skall sluta bekämpa varandra. De skaffar sig skyggglappar för ögonen för att undvika bakgrunden till motsättningarna. Sådana människor anser, att amerikanska förtryckare och vietnamesiska förtryckta skall kunna sammanleva fredligt. Den linjen är mot det vietnamesiska folkets revolutionära kamp och därför skiljer sig vår linje från denna.

Det finns människor, som upprörs av att barn skadas i Vietnam. Barn, kvinnor och civila är för dem oskyldiga och därför skall de skyddas och om möjligt hjälpas. En sådan grupp kallar sig anspråksfullt 'Committee of Responsibility' (Kommittén för ansvarskänsla). Den har föreslagit, att de amerikanska flygplan, som fraktar bomber till Vietnam och som går tomma tillbaka till USA, bör fyllas med barn, som får komma till Amerika och få vård, skolgång och uppfostran där. Dessa båda rörelser är exempel på borgerliga Vietnam rörelser, som inte står solidariska på vietnamesernas sida i deras revolutionära kamp.

Eftersom vår kamp sålunda bygger på solidaritet med den revolutionära klassen i Vietnam, är den revolutionär. Det är därför med glädje vi måste hälsa det faktum, att vår nuvarande regering, våra skol- och universitetsrektorer, polismakten, våra demokratiska partier – hur många de nu har blivit – och andra instrument i den svenska borgerliga apparaten börjar uppleva oss som en fara och börjar bekämpa oss. Det är inte en dålig sak, att polisen är ute efter oss, det är en bra sak. Det är ett gott tecken för det visar, att vi är inne på rätt väg.”

I ovan citerade tal varnas således – helt riktigt – för dels borgerliga Vietnam rörelser och dels slås fast, att det är en bra sak, att statsapparaten betraktar FNL-rörelsen som en fiende till sig själv.

Ty, som tidigare anförts, solidariteten med de förtryckta folken måste vara en arbetarklassens solidaritet med dessa folk mot imperialismen.

Vietnamrörelsen utvecklades alltså positivt. Kamp mot borgarklassen, såväl när den låter sin polis attackera oss, som när den försöker fånga upp arbetarklassens solidaritet i borgerliga rörelser,

1967 – Genombrottet

Innan vi fortsätter framställningen med att beskriva utvecklingen under 1967, repeterar vi förutsättningarna för solidaritetsarbetet.

- 1) Under senare hälften av 60-talet tillspetsas klassmotsättningarna i Sverige genom t. ex. den allt mer uppdrivna takten på industrierna, ”strukturrationaliseringarna”, de för varje gång djupare och tätare återkommande konjunktursvackorna m. m.
- 2) I Vietnam övertar folkets styrkor det strategiska initiativet.
- 3) I DFFG hade enighet uppnåtts runt en politisk inriktning genom den framgångsrikt förda kampen mot högerlinjen.
- 4) Ett kommunistiskt parti saknades i Sverige.
- 5) Vietnam rörelsen hade främst attraherat och organiserat intellektuella.

Klassmotsättningarnas skärpning utgjorde grunden för utvecklandet av en revolutionär rörelse. Verkligheten själv började slå hål på fraserna om kapitalismens förträfflighet och ur detta förhållande ökar den politiska rörligheten i samhället. Dessa faktorer ökar mottagligheten för politisk propaganda och agitation och är således en gynnsam betingelse för det revolutionära arbetets utveckling.

FNLs segrar var tillika stimulerande på Vietnam arbetets utveckling. Ingen behövde längre tvivla på, att vietnameserna verkligen kunde hålla USAs krigsmaskin stången och entusiasmen inför Vietnamarbete tilltog.

De avgörande förutsättningarna för att kunna utnyttja dessa båda positiva faktorer hade så givits i och med segern över högerlinjen.

Resultatet lät inte vänta på sig. 1967 blev det verkliga genombrottets år för Vietnam rörelsen. Vi skall nämna några exempel:

Vid årets slut arbetade FNL-grupper på ett 50-tal platser i landet – en fördubbling således under året.

Under höstens Vietnamvecka (not 11) förekom aktivitet på 35 orter. – hösten -66 på 10, 8 grupper genomförde demonstrationer under höstens Vietnamvecka. – hösten -66 bara 1 grupp.

80.000 kronor samlades in till FNL under höstens Vietnamvecka. – hösten -66 10.000

Enigheten bakom den tredje parollen – Bekämpa USA-imperialismen – visar sig i de många och kraftiga demonstrationerna mot USA-imperialismen under året. Förutom demonstrationerna under Vietnamveckorna bör nämnas demonstrationerna mot USAs ambassad i Stockholm 4 juli (USAs nationaldag) och 20 december (FNLs årsdag) samt demonstrationen mot USAs konsulat i Göteborg 20 december.

Tillströmningen av människor till rörelsen accelererade kraftigt och frukterna av en lyckad kamp mot felaktiga idéer kunde skördas. Ett naturligt komplement till detta uppsving var ombildandet av DFFG från enbart ett kontaktorgan till ett förbund. Detta skedde på en konferens den 19-20 augusti 1967. Här valdes DFFGs första förbundsstyrelse, en högsta ledning för alla grupper, som bestod av folk från grupper över hela landet.

Förbundsbyggandet var en milstolpe i Vietnamrörelsens historia och att det kunde ske berodde på punkterna 1,2 o 3 på föregående sida.

4 o 5 då? Författaren är säkert inte så dum, att han har satt dit dem för spaltfyllandens skull.

Rätt!

Kommunistiskt parti

Den socialistiska revolutionen i de imperialistiska länderna och den nationella revolutionen i de undertryckta nationerna stöder varandra och har samma fiende – det imperialistiska systemet.

Under 50-talet kom kampen mot imperialismen att få sitt huvudslagfält förlagt till Asiens, Afrikas och Latinamerikas länder. (Huvudmotsättningen i världen förändrades). Det imperialistiska systemet kan emellertid slutgiltigt krossas först genom den socialistiska revolutionens seger i de imperialistiska länderna, ty det är det ekonomiska systemet i dessa länder och den klass, som upprätthåller detta system – kapitalistklassen – som är den grundläggande orsaken till såväl förtrycket av arbetarklassen som undertryckandet av andra nationer.

Den socialistiska revolutionen är den definitiva lösningen på det imperialistiska systemets utsugning, förtryck och krig. Den nationella befrielsekampen i de undertryckta nationerna är ett mäktigt bidrag till kampen för socialism och i ljuset av detta måste solidaritetsarbetet för det vietnamesiska folkets kamp ses. Det kan inte göras till någon fråga ”i sig”. Det måste knytas samman med och vara en del av den svenska arbetarklassens kamp för socialism.

Kampen för socialismen måste ledas av ett kommunistiskt parti. Ingen vill väl hävda annat än, att den ryska oktoberrevolutionen eller den kinesiska revolutionen inte skulle varit möjliga utan under det kommunistiska partiets ledning. Så är ock en av förutsättningarna för det vietnamesiska folkets framgångar den korrekta ledning av enhetsfronten, som det kommunistiska partiet – Vietnams Arbetarparti – utövar i kraft av sin auktoritet.

Denna sanning gäller även för Sverige och den svenska arbetarklassens kamp. Och här kommer avsaknaden av ett kommunistiskt parti in. I vårt land fanns inget sådant, som kunde göra solidaritetsarbetet till en integrerad del av sin verksamhet och speciellt fanns då heller inget kommunistiskt ungdomsförbund. De kommunistiska ungdomsförbundens verksamhet har alltid genomgått av den proletära internationalismens idé och solidaritetsarbetet med det vietnamesiska folket hade naturligt varit en av de mest framträdande beståndsdelarna i ett svenskt sådant verksamhet. Ett sådant hade kunnat axla uppgiften att sprida den proletära internationalismens idé bland den svenska proletär ungdomen – den idé, som Lenin ger följande innebörd:

”Internationalism i handling kan det finnas en och endast en: nämligen att självupppoffrande arbeta för den revolutionära rörelsens utveckling i *det egna* landet samt understödja (med propaganda, sympatyttringar och materiellt) *samma kamp*, samma linje och *endast den i alla* länder utan undantag.” (not 12)

Däri består uppgiften: att utveckla ett kraftigt solidaritetsarbete med det vietnamesiska folkets kamp och sammanknyta denna kamp med arbetarklassens kamp för socialism i Sverige.

Om det hade funnits ett kommunistiskt parti och ett kommunistiskt ungdomsförbund i Sverige, sade vi. Men om inte ”om” hade varit, så hade käringen stängt tjuren. Avsaknaden av dessa organisationer tvingade oss att bilda DFFG för att utveckla det anti-imperialistiska solidaritetsarbetet som en sär skild organisation för detta arbete

En stor risk fanns i detta. Det var risken att isolera solidaritetsarbetet från klasskampen i Sverige, eftersom detta inte var knutet till en kommunistisk organisations arbete. Marxist-leninistisk vägledning kunde endast fås genom gruppen kring Marxistiskt Forum och Clarté. Denna grupp var dessutom svag både kvantitativt och kvalitativt, vilket var naturligt med hänsyn taget till dess ungdom.

Bildandet av DFFG var således en ”nödlösning” och på så vis var avsaknaden av ett kommunistiskt parti en av betingelserna för DFFGs tillkomst och utveckling.

De intellektuella

Vi nämnde ytterligare en betingelse för Vietnam rörelsens utveckling, som tyvärr måste föras upp på minussidan – att rörelsen främst attraherade och organiserade intellektuella.

Först skall slås fast, att detta i och för sig inte är något märkvärdigt. De intellektuella tillhör genom sin ställning samhällets mest lättrorliga skikt. Det är snarare regel än undantag, att en politisk rörelse bland intellektuella endast är stormsvalan, som förebådar en politisk rörelse bland större skikt i samhället.

Så förhöll det sig i Sverige under 60-talets sista år. Studentrörelsen var endast de första trevande solstrålarna i en revolutionär morgons gryning och förebudet om senare års vilda strejker och andra rörelser inom arbetarklassen.

De intellektuella kan uppvisa en tillfällig entusiasm i arbetet, vilken lika snabbt kan förbytas i total passivitet. De uppvisar en större benägenhet att falla undan för opportunisten än arbetarklassens egna medlemmar.

”Arbetarklassens befrielse måste vara dess eget verk” sade Marx och Engels. Det kommunistiska partiet liksom övriga arbetarklassens organisationer måste därför till en majoritet bestå av arbetare. Likaledes måste dess kärna och ledning bestå av en majoritet arbetare. I annat fall kommer de intellektuellas benägenhet för vacklan och ostadighet att ta överhanden i partiets arbete.

På så vis låg i rörelsens sneda sociala rekrytering en latent (inneboende) fara för framtida politiska snedsteg. Längre fram kommer vi att få tillfälle att ytterligare stifta bekantskap med den intellektuella snedvridningen.

VpK – KFML

Den sista spiken i Sveriges Kommunistiska Partis likkista sattes dit i maj månad 1967, då partiet höll sin 21:a kongress. Där byttes det för den socialdemokratiska ledningen komprometterande namnet ut mot ”Vänsterpartiet Kommunisterna” (VpK), vilket markerade att opportunistens seger var total. I händelse av ett revolutionärt uppsving skulle ledarna kunna hänvisa till, att man fortfarande hade ordet ”kommunisterna” med i partinamnet medan detta å andra sidan hade kopplats på som en släpvagn till det mer passande ”vänsterpartiet” och följaktligen kunde kopplas bort, när man behagade.

Under kongressen går doktor John Takman till angrepp mot DFFG och marxist-leninisterna. De blev kallade ”lömska grupper”, vilka splittrat Kampanjen mot Atomvapen. ”Jag ansåg då och jag anser fortfarande, att Nationalinsamlingen för Vietnam kunde ha blivit en av de viktigaste delarna av en solidaritetsrörelse” sa doktorn.

I övrigt hade pacifistgruppen efter Nationalinsamlingens fiasko gjort betydligt mindre väsen av sig. Efter en kraftansträngning lyckades de emellertid arrangera ”Stockholmskonferensen om Vietnam” i juli -67. De var döda i Sverige men internationellt fungerade fortfarande Världsfredsrådet i Moskva och av den anledningen kunde konferensen samla ett stort antal utländska deltagare samt representanter för ett antal borgerliga organisationer i Sverige. DFFG inbjöds självklart inte, ty ett av syftena med att förlägga konferensen just i Sverige var just att ånyo desperat försöka resa pacifismens fallna mantel.

Efter konferensen sökte pacifisterna åter skaffa sig en organisation genom bildandet av Svenska Kommittén för Vietnam (SKfV) i oktober -67. Fram till årets slut gjorde den knappast något väsen av sig alls.

Tillbaka till SKP. I och med kongressen kom den slutliga brytningen mellan VpK och gruppen runt Marxistiskt Forum, vilken tidigare varit organiserad i SKP. På en konferens i midsommar bildades så Kommunistiska Förbundet, marxist-leninisterna (KFML) med ”uppgift att förbereda återskapandet av ett marxist-leninistiskt parti i Sverige” enligt första punkten i dess grundsatser.

Gentemot DFFG formulerades KFMLs uppgifter så, att organisationen skulle ”sträva efter att utveckla vietnamaktivisternas – särskilt de ungas – politiska insikter och medvetenhet med syfte på att rekrytera dem till vårt förbund”.

SKPs gamla ungdomsförbund – DU – vilket i huvudsak sysslat med sömnad, dans och allt övrigt mellan himmel och jord ändrade liksom partiet namn. Det fick heta Vänsterns Ungdomsförbund (VUF),

De begrep, att det inte var lönt längre att komma farande med pacifismen, om de ville fånga upp Vietnamopinionen. De slog över åt andra hållet och arrangerade i augusti en demonstration med parollen ”Skapa flera Vietnam”.

Den parollen var inspirerad av de äventyrligheter, som människor som Che Guevara i Latinamerika gav sig in på, när de försökte skapa ”ett nytt, Vietnam” i Latinamerika genom att inleda väpnade attacker mot folkets fiender utan att ha politiskt förberett och mobiliserat folkets breda massor i en sådan kamp och utan förefintligheten av starka kommunistiska partier, som kunde leda kampen på ett riktigt sätt. De uppmärksammade inte den viktiga tes, som formulerats av Mao Tsetung om, att ”partiet måste ha makten över geväret och geväret får aldrig tillåtas ta makten över partiet”. För övrigt är parollen rent löjlig, då vi ju i vilket fall som helst inte kan skapa ett Vietnam i eller från Sverige.

Inget gehör vanns för denna linje vare sig utanför eller inom DFFG. 1967 kännetecknades av framgångar.

1968-69 – Opportunismen på frammarsch

Regeringen

Den progressiva Vietnam rörelsen hade blivit en allvarlig faktor i svensk politik. Den svenska regeringen hade dittills intagit en rent reaktionär ståndpunkt gentemot befrielsekampen och solidaritetsarbetet.

Hur ser regeringen på den senaste tidens amerikanska anfall mot oljedepåer i Nordvietnam? tillfrågas utrikesminister Torsten Nilsson i TV den 1 juli 1966.

”Ja, vi tycker det är beklagligt, att amerikanerna skall ha ansett det nödvändigt att tillgripa den åtgärd, som har gjorts nu senast.”

Det skulle alltså ha fallit utrikesministern mer i smaken, om amerikanerna kunnat uppnå sina smutsiga syften att förslava det vietnamesiska folket på ett inte fullt så brutalt sätt.

I april kom den s.k. Russeltribunalen till Stockholm. Den hade initierats av den brittiske filosofen och fysikern Bertrand Russel för att undersöka USAs krigsförbrytelser i Vietnam och efter folkrättsliga principer döma USAs regering för dess brott.

Regeringen sökte i det längsta stoppa tribunalen. Den sade nej på Russels förfrågan:

”En krigsförbrytartribunal skulle inte befrämja en lösning av den tragiska situationen i Vietnam. Anledningen till att vi avvisade tanken på en sådan s.k. process i Sverige var, förklarade statsminister Erlander, att man på svensk sida befarade en negativ reaktion i USA.” (not 13)

Gentemot Vietnam rörelsen användes polis och dom stolar. Enbart fram till årsskiftet 67-68 hade 150 FNL-are dömts för deltagande i demonstrationer – dvs, för att de vågat föra fram sina åsikter. Speciellt avslöjades regeringen inför breda lager av det svenska folket vid demonstrationen i Stockholm 20 december 1967. Denna blev brutalt överfallen av ett stort uppbåd poliser utrustade med piskor, hästar och batonger.

Vietnamrörelsen hade emellertid vuxit ur barnskorna och skaffat sig ett inflytande över skikt i det svenska samhället, vilka ”normalt” skulle röstat på SAP. Och 1968 var det val.

Här gällde det att fånga röster. Pacifisternas sista desperata skapelse – SKfV – övertogs av den socialdemokratiska apparaten. 24 januari 1968 valdes professorn och socialdemokraten Gunnar Myrdal till kommitténs ordförande och stora delar av den socialdemokratiska organisationsapparaten anslöts till densamma – arbetarkommuner och fackföreningar.

Förutom ett helhjärtat uppbackande av regeringens politik i hela sin ynklighet, gjorde sig SKfV känt genom sitt s. k. ”Vietnamlotteri”.

Kommittén skulle sälja lotter. 1/3 av intäkterna skulle gå till Vietnam. Resten skulle gå till lottvinster. Färg-TV-apparater och jorden-runt-resor. Ett ovanligt snuskigt sätt att försöka sälja solidaritet. Nu blev för all del lotteriet ett fiasko, då endast hälften av lotterna kunde säljas. Det blev mol tyst om jippet.

Den andra uppmärksammade åtgärden i röstfiskeriet var Olof Palmes deltagande i en demonstration tillsammans med Nordvietnams Moskvaambassadör den 21 februari -68 i Stockholm. Palme höll ett tal. Han riktade underdånigt ”en vädjan till Förenta staterna. Sluta villkorslöst bomba Nordvietnam. Erkänn FNL som fullvärdig part vid förhandlingsbordet. Först då blir det förhandlingar. Då kan det bli fred”. (not 14)

Palme tar således inte ställning för Vietnams folk Han konstaterar endast, att det inte blir förhandlingar eller fred innan bombningarna upphört och FNL erkänts som förhandlingspart, Det visste USAs regering liksom världen i övrigt tidigare.

”... jag har ju bara vädjat till USA om fred i Vietnam” förklarade sig Palme 2 dagar senare i en radiodebatt. (not 15)

DFFG avslöjade också, hur den svenska regeringen skyndar till med en hjälpande hand för att lappa ihop USAs trasiga ekonomi. En ekonomisk kris hade börjat göra sig gällande för den amerikanska kapitalismen och denna förvärrades av de stora utgifterna i Vietnam.

De stora militära utgifterna utomlands har lett till ett enormt utflöde av dollars från Förenta staterna. Dessa dollars har utländska banker och regeringar rätt att lösa in mot guld i USA.

1970 var USAs synliga guldreserv 11.070 miljarder dollar medan utländska bankers och regeringars innehav av dollars uppgick till c:a 50.000 miljarder dollars. Det blir ett ganska ordentligt minus det.

För att hjälpa USA ur denna knipa enades den 28 mars 1968 i Stockholm de tio rikaste kapitalistiska länderna – däribland Sverige – om att inrätta s.k. ”speciella dragningsrätter” (SDR). De länder, som satsade en summa i en gemensam pott, skulle få möjlighet att låna för att klara av eventuella underskott i ekonomin. Dessutom behövde låntagaren inte betala tillbaka inom vissa gränser. Sverige satsade 200 miljoner kronor 1969 och som vi såg, är det just USA, som har det skralt med sin ekonomi och behöver dylika ”lån” för att bl. a. finansiera kriget i Indokina.

DFFG demonstrerade mot de möten, som hölls i Stockholm under 1968 års första månader för att påvisa, vilka skum raskaffärer, som var i görningen.

Rebellerna

I början av 1968 uppstod i södra Sverige (framförallt Malmö och Lund) en rörelse, vars medlemmar själva tog sig namnet ”rebeller” eller ”rödgardister”. Rörelsen uppstod inom KFML, Clarté och DFFG. Den spred sig snart till i första hand Stockholm och Uppsala.

Rebellerna reste paroller som ”krossa DFFG” och uppträdde i övrigt öppet som likvidatorer i den revolutionära rörelsen. Rörelsen blev inte långvarig – efter några månader hade rebellerna lämnat såväl KFML, Clarté som DFFG eller blivit uteslutna. Därefter levde de kvar ytterligare en liten tid utanför dessa organisationer för att så småningom helt dö ut och uppsugas av socialdemokratiska eller trotskistiska grupperingar. I Stockholm, Uppsala, Lund och Malmö hann de dock åsamka arbetet stor skada och likvidera stora delar av verksamheten.

Vilka var då denna rörelsens teoretiska ståndpunkter? Vari bestod deras kritik mot KFML, Clarté och DFFG?

Rörelsens politiska innehåll sammanfattas bäst genom den s. k. ”mutteorin”. Enligt denna är den svenska arbetarklassen ”mutad” med profiter, som de svenska kapitalisterna får utöver ”det normala” genom utsugningen av de förtryckta nationerna. Denna profit ”över det normala” kan – hävdade rebellerna – kapitalisterna strö ut över svenska arbetare, vilka på så vis skulle leva gott på utsugningen av de undertryckta nationerna.

Följaktligen skulle inte den svenske arbetaren vara intresserad av de förtryckta folkens frigörelse, eftersom det skulle innebära försämrade förhållanden för honom. ”Mutorna” skulle försvinna. Alltså skulle DFFG inte sträva efter att utveckla den svenska arbetarklassens solidaritet med de förtryckta folken, då den inte var intresserad av någon sådan solidaritet.

”Mutteorin” motbevisades ganska lätt av fakta. Exempelvis förde de svenska kapitalisterna 1965 ut mer pengar ur Sverige för att investera i företag utomlands, än vad de kammade hem i profiter från sina utländska företag. Där kunde det inte bli så värst mycket över att ”muta” med.

Nu skall det visserligen påpekas, att marxismen-leninismen erkänner förekomsten av mutor från kapitalisterna till begränsade skikt av arbetarklassen – mutor, som de kan kosta på sig, tack vare extraprofiten (profit över ”det normala”) från den koloniala utsugningen. Exempel på detta är de köpta fackföreningarna. Funktionären, som sysslar med fackliga frågor under arbetstid och betalas av företaget är ett konkret exempel.

Som var och en förstår, är steget långt från detta till slutsatsen, att hela den svenska arbetarklassen skulle vara mutad och ointresserad av solidaritet med de förtryckta folken.

Högre klass hade inga av rebellrörelsens teorier. I övrigt utvecklades rörelsen till att ta sig rent löjeväckande former. Ledande kamrater i KFML, Clarté och DFFG kallades ”falska auktoriteter”, ”fascister”, ”förtryckare” och annat i den stilen. Anhängarna av rörelsen tillgrep fysiskt och psykiskt självplågeri för att ”driva ut borgaren” ur sig själva. För den revolutionära rörelsen blev de snart något att skratta och skämta åt. Redan på DFFGs midsommarkongress 1968 kunde ett så gott som enhälligt förbund fördöma dem som likvidatorer.

Förutsättningarna för rebellernas uppdykande på den politiska arenan var framför allt den sneda sociala rekryteringen till DFFG. Ingen arbetare skulle komma på idén om, att han är mutad och egentligen har gemensamma intressen med Wallenberg och president Nixon.

FNLs stora segrar i Vietnam framkallade en överbetoning av den roll, som de förtryckta folken spelar i kampen mot imperialismen och ett totalt underskattande av den roll, som arbetarklassen i de imperialistiska länderna spelar.

Detta underskattande uppmuntrades också av, att rörelsen dittills i första hand attraherat och organiserat intellektuella och endast i ringa omfattning arbetare.

Slutligen var DFFG och den övriga revolutionära rörelsen oskolad i frågan om kamp, mot ”vänster”-avvikelser, vilket det här var frågan om. Överhuvudtaget hade inga organiserade studier bedrivits i DFFG. Erfarenheterna från rebellstriderna understryker alltså vikten av teoretisk skolning.

Sammanfattningsvis alltså:

- 1) Sned social rekrytering av intellektuella till rörelsen.
- 2) Överbetoning av FNLs segrar i Vietnam.
- 3) Inga erfarenheter av kamp mot ”vänster”-idéer.

Rebellrörelsen bemöttes teoretiskt av den revolutionära rörelsen. Men den bemöttes på två olika sätt. I dessa två sätt kan de första ansatserna till kampen om Vietnamrörelsens framtida utveckling spåras. Låt oss åskådliggöra dessa två sätt genom att anföra två citat, i vilka

rebellernas linje bemöts. Båda är hämtade ur DFFGs medlemsorgan ”FNL i Sverige” våren 1968:

<p>”Man måste därför idag medvetandegöra den anti-imperialistiska kampens olika fronter, knyta ihop den kamp, som förs av de utsugna mot utsugningen inom imperialismens länder med den mer direkta solidaritetskampen för de koloniala och avhängiga folkens kamp. Det förhållandet, att imperialismen genom extraprofiter från den koloniala utplundringen kunnat muta vissa överskikt bland proletariatet i de imperialistiska länderna är en svårighet men då de under inga betingelser kan muta mer än ett begränsat skikt av proletariatet, är de objektiva betingelserna för parollen ‘Arbetare och förtryckta folk i hela världen, förena er’ sådana, att den är en dagsaktuell, riktig och nödvändig paroll. Genomförandet av den försvaras av felaktiga idéer om huvudmotsättningarna i världen av idag.” (not 16)</p>	<p>”Låt oss än en gång påpeka skillnaden mellan socialisterna inom rörelsen och fronten som helhet. Vietnam rörelsens målsättning är begränsad till att få så stora delar som möjligt av det svenska folket att förstå, omfatta och utveckla kamp för parollerna: USA ut ur Vietnam, Stöd Vietnams folk på dess egna villkor, Bekämpa USA-imperialismen. Detta är Vietnamrörelsens målsättning – inte att upprätta en allmän antiimperialistisk front. Socialister inom rörelsen har denna vidare, långsiktigare målsättning. Vietnamrörelsens målsättning är däremot begränsad till Vietnam (eller Sydostasien – men i första hand Vietnam1).” (not 17)</p>
--	--

Skall DFFG sträva efter att sammanknyta den nationella befrielsekampen i de undertryckta nationerna med arbetarklassens kamp för socialismen i de imperialistiska länderna eller skall DFFG ”begränsa” sig till att enbart behandla Vietnam isolerat?

Högern segrar

Kampen mellan dessa båda linjer fördes sedan i DFFG och är än idag den avgörande skiljelinjen i Vietnamfrågan mellan den revolutionära ungdomsrörelsen och den opportunistiska.

Den första etappen i denna kamp var från våren 1968 fram till DFFGs kongress 1969. Den etappen vann opportunisterna. Fronterna hade under denna tid inte hunnit formeras, det var en kamp under ytan. Frågan togs aldrig upp i ljuset utan överskuggades av andra frågor. Många bra kamrater drogs med av den opportunistiska linjen om att begränsa Vietnam rörelsen. Vi skall se, hur frågan aldrig utreddes utan, hur istället både den riktiga och den felaktiga linjen bröt fram i DFFGs politik:

Den riktiga linjen kommer exempelvis till uttryck i FNL-gruppens i Göteborg deltagande i den kommunistiska Röd Front-demonstrationen där första maj 1968, Gruppen motiverar sitt deltagande sålunda:

”För det tredje sviker vi vår roll som en viktig del i den internationella anti-imperialistiska rörelsen. (Om vi inte går med i tåget, förf. anm. En viktig roll i vårt arbete som en anti-imperialistisk rörelse här i Sverige är, om vi tar vårt arbete på allvar, stödet åt andra revolutionära krafter i vår närhet.

....

Vår självklara uppgift blir därför att aktivt verka som en del i en bred revolutionär front här i landet. Det är vårt viktigaste bidrag till den internationella anti-imperialistiska kampen.

....

Vår uppgift, är följaktligen att den första maj – det internationella proletariats kampdag – sluta upp i det demonstrationståg, som svarar mot våra åsikter och göra vår plikt mot såväl det arbetande svenska folket som de utsugna, fattiga och förtryckta folken runt om i världen” (not 18)

Som var och en kan se, så ges här klart uttryck för linjen att smida fasta länkar mellan de undertryckta nationernas kamp och arbetarnas kamp för socialismen.

Ytterligare exempel på, att DFFG kunde ta ställning till även andra frågor än Vietnam gavs i och med Sovjetunionens ockupation av Tjeckoslovakien natten till den 21 augusti 1968. Denna ockupation tog DFFG klart ställning mot och fördömde den sovjetiska socialimperialismen.

Högeropportunisterna var dock tvungna att säga, att det här hade vi egentligen inte med att göra men eftersom borgarpressen anklagade oss för att vi bara demonstrerade mot USA, så var vi tvungna att ta ställning mot socialimperialismen.

KFMLs fraktion utgjorde fortfarande den politiska ledningen inom DFFG. I KFML fördes en debatt om Vietnamrörelsens framtid och den av småborgerligt intellektuella dominerade ledningen hade vunnit gehör för sin linje om en begränsad front, som bara tog ställning i Vietnamfrågan.

Dock hade kampen även förts där. Den, som mer än någon annan varit politiskt ledande för Vietnamrörelsen under dess första år, var Sköld Peter Matthis. Han var vid den här tiden ledamot av KFMLs förbundsstyrelse. I ett tal i början av 1969 sade han så här:

”En enhetsfront till stöd för Vietnam i Sverige måste bygga på i Sverige existerande motsättningar, som är förknippade med huvudmotsättningen i Vietnam. I annat fall kommer enhetsfronten inte att ha framgång. Eftersom kriget i Vietnam har sin grund i motsättningen mellan USA-imperialismen och Vietnams folk och ytterst gäller den politiska makten i landet, är det ett klasskrig. En solidaritetsrörelse i Sverige bör därför (...) bygga på den grundläggande klassmotsättningen i vårt land.” (not 19)

Således en klar uppmaning om, att vi inte får glömma klasskampen i Sverige. Den linjen slogs emellertid tillbaka och även Sköld Peter Matthis vek undan för högeropportunisterna och är nu en av de drivande i KFML(s) – dvs, gruppen runt tidningen Gnistan. Så slutade denne intellektuelles saga som den svenska Vietnam rörelsens främste banerförare.

Tyvärr!

DFFGs kongress 1969 godkände ett dokument kallat ”sammanfattning av enhetsfronts-diskussionerna”. Det var det formella erkännandet av, att linjen om en ”begränsad” front hade segrat i DFFG. I detta dokument framförs den linjen ohöjdt. De tillfällen, vid vilka DFFG tagit upp andra frågor – exempelvis bekämpat den svenska statsapparaten – avförs som undantag. Låt oss visa detta genom att citera ett avsnitt ur ”sammanfattningen”:

”Inom enhetsfronten skall vi hålla oss till det begränsade krav, som framgår av våra paroller, vi skall undvika frågor, som splittrar enheten och försvagar styrkan. En enhetsfront är emellertid inte en gång för alla given och fastlåst, utan den utvecklas och påverkas av de rådande politiska förhållandena. Därför finns det tillfällen, då man kan tvingas att ta upp andra frågor än de ursprungliga kraven för att utlösa och för att utveckla styrkan. Ett sådant exempel har vi redan i punkt 7 i vårt handlingsprogram: ‘Att kämpa för oinskränkt mötes-, församlings- och demonstrationsfrihet i Sverige. Att stödja offren för de politiskt grundade övergrepp, som polis, domstolar och regering utsätter Vietnamdemonstranter för.’”(not 20)

Högerns teoretiska grundval

En viktig faktor i utvecklandet av kampen mellan de två linjerna var opportunisternas hänvisning till FNLs egen uppbyggnad och Vietnams Arbetarpartis taktik i den nationella befrielsekampen. FNL är nämligen en enhetsfront med begränsad målsättning – att kasta ut de

amerikanska angrifarna, uppnå nationell självständighet och ett demokratiskt styrelseskick samt förbereda återföreningen av landets norra och södra del.

Det är den av historien lärda vägen för den socialistiska revolutionens seger i de undertryckta nationerna. En nödvändig förutsättning för denna seger är segern i den nationellt-demokratiska revolutionen. Och det faktum, att de imperialistiska kolonialherrarna förtrycker hela folket i den undertryckta nationen förutom ett litet skikt marionetter möjliggör ett enande av hela nationen i kampen mot de utländska aggressorerna. På denna grund kan så en enhetsfront uppbyggas under arbetarklassens och dess kommunistiska partis ledning.

Men hur är det i de imperialistiska länderna? Dessa länder står inte inför någon nationell befrielse utan inför den socialistiska revolutionen. Därför är arbetarklassen den enda sant revolutionära klassen. Borgarklassen kan självklart inte vinnas – det är ju mot den revolutionen vänder sig, revolutionen syftar just till att upphäva dess ställning som härskande klass. Småbourgeoisien och mellanskikten i samhället intar en vacklande ställning till revolutionen, Vissa av dem ställer sig på arbetarklassens sida – andra åter på kapitalisternas sida. I den mån de ställer sig på arbetarnas sida, överger de sina egna klassintressen till förmån för arbetarklassens. Så förhåller det sig och några övriga klasser av betydelse finns inte i Sverige.

Här reser högeropportunisterna ragg. Det går visst att bygga en enhetsfront i Sverige. Huvudmotsättningen i Sverige går inte mellan arbetarklassen och kapitalistklassen – hävdar de – utan mellan monopolkapitalisterna (dvs, det allra mest inflytelserika skiktet inom kapitalistklassen) och ”folket”. Med folket menar de så alla andra. D. v. s. huvuddelen av kapitalisterna, alla småborgare och alla ur mellanskikten kan vinnas för revolutionen enligt högeropportunisternas ”teorier”. Och så bygger de ”enhetsfronter” för hela ”folket”.

Det saknar allt rim och reson. Skulle alltså borgarklassen delta i en revolution, som skulle beröva den själv den ekonomiska och politiska makten i samhället? Goddag, yxskaft!

Teorin om monopolkapitalet och ”folket” och det mekaniska efterapar det av FNLS organisatoriska uppbyggnad saknar all kontakt med verkligheten och är därför djupt felaktig.

Men inte nog med detta. Högeropportunisterna har inte förstått, i vilket läge den revolutionära rörelsen i Sverige befinner sig. Den är ännu outvecklad och befinner sig i partibyggnadens skede. Ett kommunistiskt parti är en nödvändig förutsättning för att kunna leda arbetarklassen fram mot den socialistiska revolutionen och utan ett starkt sådant är det en ren platthet att tänka sig att bygga upp massorganisationer utanför partiet, såsom de har tänkt sig DFFG. Utan ett parti har dessa organisationer alla förutsättningar att utvecklas till borgerliga eller småborgerliga organisationer, eftersom partiets svaghet inte medger, att det kan leda massorganisationer utanför partiet in på en riktig kurs.

Men högeropportunisterna menar, att vi befinner oss i ”masskampens skede”. ”KFMLs kamp måste på allvar förenas med massornas”, säger de. Därför skall det bildas massorganisationer i form av enhetsfronter till höger och vänster, överallt och i alla frågor. DFFG ser de som en sådan ”massorganisation”.

Sådana är de teoretiska grunderna för idéerna om den ”begränsade” fronten. Nämn ingenting om klassolidaritet mellan arbetarna och de förtryckta folken, ty då kanske någon småborgare skräms iväg från rörelsen. Se till att ta till vara på ”masskampen” och bilda fronter – ju fler dess bättre. Partiet kan vänta.

Som synes lyser dessa idéer inte av någon större tankeklarhet.

Det behöver väl knappast tilläggas, att betingelserna för denna opportunistiska avvikelse står att söka i, att ledningen för den revolutionära rörelsen dominerades av just människor från småbourgeoisien och mellanskikten och att dessas klassintressen kom att avspeglas i rörelsens politiska utveckling.

Lugnet före stormen

Från Vietnam rörelsens framväxt och fram till kongressen 1969 hade inga organiserade studier för alla medlemmar bedrivits i DFFG. Kongressen -69 satte därför studierna som huvuduppgift för den kommande kongressperioden. För detta ändamål utarbetades en cirkel för aktivister om 6 brev, vilka alla medlemmar skulle genomgå fram till sommaren 1970.

I särskilt brev 6 (Vietnam rörelsens, målsättning, strategi och taktik) framkommer osäkerheten om, vilken linje DFFG borde slå in på. Där gör sig än den opportunistiska teorin om en ”begränsad” front än riktiga idéer om nödvändigheten att sammanknyta kampen i Vietnam och Sverige gällande.

När rebellerna behandlas i en historik, görs detta genom att visa, att de inte var socialister, att de inte förstod att sammanknyta kampen här och i Vietnam, att de inte förlitade sig på arbetarklassen, att de totalt hade missförstått den stora proletära kulturrevolutionen i Kina osv. För säkerhets skull har dock författaren till brevet stoppat in en brasklapp i inledningen:

”Vi är därför tvungna att ta upp frågor, som DFFG vanligtvis inte brukar ta upp för att kunna förklara den politik de stod för.” (not 21)

I avsnittet, som behandlar möjligheter för Vietnam rörelsens framtida utveckling konstateras, att ”den verkliga drivkraften i solidariteten är den, som bottnar i klassgemenskap, klassolidaritet”. Och det är ju en helt annan sak än den ”enhetsfrontslinje”, som propagerar för *alla* klassers och skikts mobiliserande i solidaritetsarbetet.

Det är också i detta studiebreve, som anti-kärnvapenrörelsens urartning förklaras med, att borgerliga idéer tilläts husera inom rörelsen, såsom vi citerat på sidan xxx. Och det är ju en helt annan sak än att hävda alla klassers mobiliserande i solidaritetsarbetet, ty borgerliga idéer bekämpas bl. a. genom att hålla människor från borgarklassen borta från rörelsen.

Förbundet visade sig under denna period vara i det närmaste totalt enigt i alla väsentliga frågor. Så kunde det tyckas på ytan. Men att motsättningarna fanns förborgade inom organisationen och endast väntade på den lilla tuvan, som skulle stjälpas ett stort lass, har vi redan sett genom exempelvis de sinsemellan uteslutande ståndpunkterna i studiecirkeln.

Förbundet befann sig i en dvala. Några omfattande politiska diskussioner utvecklades aldrig. De ansatser till sådana som förekom urartade till diskussioner om frågan, huruvida DFFG överhuvudtaget kunde ta ställning i frågan.

Den politiska debatten var strypt. Förbundsstyrelsens möten behandlade i första hand organisatoriska frågor. Ekonomin ordnades upp, regionerna konsoliderades och stärktes, distributionssystemen inom DFFG förbättrades osv.

Intet ont i detta i och för sig. Men ledningen för en revolutionär organisation får inte utövas i första hand med organisatoriska medel. Viktigast är, att förbundsledningen utövar sitt ledarskap i kraft av sin politiska auktoritet. Och denna undergrävdes ordentligt under denna period. Se, här ett exempel:

Vintern 69-70 pågår den stora gruvstrejken i Kiruna och Malmberget. Det var en händelse, som hela 60-talet förebådade genom skärpningen av klassmotsättningarna.

Här gavs ett utmärkt tillfälle att knyta samman kampen i Indokina med arbetarnas kamp i Sverige och en organisation, som arbetar för solidaritet med Indokinas folk, har som sin självklara uppgift att agera kraftfullt vid ett sådant tillfälle, Men DFFG kunde ”inte ta ställning i frågan”. Detta föranledde – milt uttryckt – många grupper och kamrater runt om i landet till eftertanke och på flera platser agerade den lokala FNL-gruppen i strejken och utvecklade solidaritetsarbete för gruvarbetarna.

Försöken att lösa motsättningen mellan ”begränsningslinjen” och solidariteten med de svenska arbetarna tog sig på andra orter rent löjliga uttryck: FNL-gruppen gick ut och samlade in pengar till gruvarbetarna men ändå hade gruppen inte ”tagit ställning”, ty de, som gick ut med insamlingsbössan, kallade sig ”enskilda kamrater”.

Förbundsstyrelsen, som tillsammans med KFML-fraktionen var den drivande i DFFG för ”inte-ta-ställning”-linjen, stod inför en pinsam situation. Å ena sidan kunde DFFG inte ta ställning men å andra sidan hade FNL-grupper redan tagit ställning i praktiken genom agerande under strejken utanför FS’ kontroll. De stod med skägget i brevlådan och visste varken ut eller in. FS agerade inte på något sätt under själva strejken men de kunde inte låta bli att ta upp den i sin allmänna rapport till kongressen 1970.

Hör, vad DFFGs förbundsstyrelse hade att säga om den mäktigaste rörelsen på mycket länge bland svenska arbetare i den av kongressen reviderade skrivningen:

”De svenska arbetarnas militanta strejker förändrade i flera avseenden den politiska situationen i Sverige. De ur DFFGs synpunkt viktiga följderna av strejkerna är den ökade politiska medvetenheten och detta intresse gynnar på lång sikt vårt arbete. Den intensiva utvecklingen i malmfälten kom visserligen i viss mån att ställa Vietnamarbetet i skuggan och i region tolv låg nästan allt FNL-arbete nere. Detta visar nödvändigheten av en omfattande diskussion i förbundet om, hur FNL-grupperna skall agera vid framtida strejker. Eftersom dessa strejker går utanför DFFGs målsättning tog förbundet inte ställning i frågan men däremot hjälpte enskilda FNL-are i stor utsträckning till i insamlingsarbetet till gruvarbetarna i hela Sverige.” (not 22)

Alltså: Strejkerna ökar den politiska medvetenheten och ”detta intresse gynnar på lång sikt vårt arbete”. Men på kort sikt var strejken olycklig, ty ”den intensiva utvecklingen i malmfälten kom ... i viss mån att ställa Vietnam arbetet i skuggan”. Den växande osäkerheten kring ”teorin” om den ”begränsade” fronten överslätas med en skrivning om, att det är nödvändigt med ”en omfattande diskussion i förbundet om, hur FNL-grupperna skall agera vid framtida strejker”.

De tillspetsade klassmotsättningarna gjorde det allt svårare att hålla samman förbundet runt den opportunistiska linjen. Motsägelserna i DFFGs agerande i samband med gruvstrejken var den första förvarningen om en förestående uppgörelse mellan högeropportunisten och marxismen-leninismen.

En frisk vind tilltog i styrka.

Brytningen

På DFFGs midsommarkongress 1970 flyttade högeropportunisterna fram sina positioner ytterligare. Så t. ex. insköts i programmet några rader om frontens ”begränsning”:

”Dessa paroller kan inte ses åtskilda utan utgör en enhet. De uttrycker ett begränsat krav; att bekämpa USA-imperialismen genom att medverka till att den drivs ut ur Vietnam. Denna begränsning är också en styrka, när vi står inför en konkret uppgift.” (not 23)

Inte nog med att fronten var ”begränsad”. Den skulle också påverka krigets utgång i Indokina. Det skall väl inte så värst mycket tankearbete till för att förstå, att det är att ta sig vatten över huvudet. Vi kan endast i minimal utsträckning påverka krigets utgång och då genom det

politiska tryck vi utövar mot USA med vår propaganda. Mycket mer kan vi inte göra i den frågan.

I september 1970 var det riksdags- och kommunalval i Sverige. Det blev droppen, som kom bägaren att rinna över.

Under valen ökar det politiska intresset och dessa är på så vis ett särskilt lämpligt tillfälle för att föra ut en revolutionär politik – inte i syfte att medelst publikfriande paroller fiska röster utan just i syfte att propagera grunderna för arbetarklassens världsåskådning, nödvändigheten av den sociala revolutionen och proletariats diktatur.

Precis tvärtom gjorde KFMLs förbundsstyrelse. De praktiserade ett rent och skärt röstfiskeri genom paroller som ”bort med momsens” och ”fri strejkrätt”. Inte ett ord om den socialistiska revolutionen eller arbetarklassens diktatur. Det kunde ”stöta folk ifrån oss”. När arbetarna gick ut i vilda strejker svansade de efter och försökte göra dem lagliga – ”fri strejkrätt” – istället för att ställa den korrekta parollen – ”Leve de vilda strejkerna – Fram mot den socialistiska revolutionen”. De förväntade väl sig, att revolutionen skulle göras laglig innan den genomfördes.

Revolutionära kamrater i DFFG hävdade, att valet bör av DFFG utnyttjas som ett särskilt lämpligt tillfälle att knyta samman kampen i Sverige med kampen i Vietnam. Ett uttryck för detta skulle då bli, att DFFG uppmanade till stöd åt KFML i valet. (KFMLs förbundsstyrelse hade då ännu inte fullständigt avslöjat sig som den samling socialdemokrater de var.)

Men oj, vilket ramaskri det utlöste i KFMLs ledning och DFFGs ledning:

”De Förenade FNL-grupperna (DFFG) tar inte ställning för några organisationer, som ställer upp till val i höst. Vi uppmanar inte någon att rösta för det ena eller andra partiet.” (not 24)

Kampen i denna fråga var endast den utlösande faktorn för en allomfattande kritik mot den utveckling, som kännetecknat DFFG sedan ”teorin” om den ”begränsade” fronten hade gjort sin entré.

Kampen i denna fråga var också en del av den kritik, som riktades mot högeropportunisterna i KFMLs ledning. De hade i fråga efter fråga intagit en ståndpunkt, som till sin karaktär var helt socialdemokratisk. Valet har vi redan nämnt. Se, här ytterligare några exempel:

Under gruvstrejken vägrade de att inför arbetarna avslöja de opportunistiska förrädarna i strejkkommittén, vilkas avlägsnande från densamma var en förutsättning för, att strejken skulle kunna leda till seger. Motiveringen var, att enheten skulle upprätthållas. Det var ett utslag av vad, som kallas ekonomism. De förstod inte, att kommunisternas främsta uppgift i arbetarklassens *spontana* kamp är att tillföra arbetarna revolutionär medvetenhet, att få dem att förstå nödvändigheten av den socialistiska revolutionen, att avslöja förrädare av alla schatteringar etc. I stället trodde de, att om de bara lät bli att avslöja förrädarna och på så sätt upprätthålla ”enigheten” bland arbetarna, så skulle strejken nog kunna genomföras till seger.

När polisen strejkade för högre löner och bättre arbetsvillkor, stödde högeropportunisterna dessa oreserverat. De förstod inte, att bättre villkor för polisen skulle innebära, att yrket blev mer attraktivt och på så vis utgöra en stärkning av polismakten – den polismakt, som har till uppgift att bevara klassamhället och försvara det mot arbetarklassens kamp. Att polisen hade denna funktion, hade bl. a. FNL-are bittert fått erfara vid alla de oräkneliga tillfällena, då demonstrationer m. m. hade anfallits av polisuppstånd och då åtskilliga FNL-are misshandlats och dömts till dryga straff.

Innan vi lämnar högeropportunisterna åt sitt öde, erinrar vi oss den teoretiska grunden för deras agerande. De hävdar ju, att huvudmotsättningen i Sverige går mellan monopolkapitalet och ”folket” istället för mellan arbetarklassen och kapitalistklassen. Det blir då inte så

konstigt, att de stödjer exempelvis polisen. Alla skall enas mot den lilla klicken monopolkapitalister – även poliserna.

Högern tillgrep ganska snart den desperata åtgärden att utesluta alla, som vågade kritisera de socialdemokratiska avstegen. Därigenom splittrades KFML i en socialdemokratisk och en revolutionär del: KFML(s) och KFML(r). Opportunisterna drog med sig flertalet intellektuella medan KFML(r) organiserade arbetarna i det forna KFML.

Likadana scener utspelades i DFFG. Grupper och kamrater började uteslutas. Detta skedde i vilt hysteri. Till en början försökte högern motivera uteslutningarna. De två främsta motiven för t. ex. Borås FNL-grupps uteslutning löd:

”1. Borås FNL-grupp har med röstsiffrorna 19-7 antagit en resolution, som manar till kamp mot högeropportunisten inom DFFG. Resolutionen var speciellt riktad mot förbundsledningen.

2. Borås FNL-grupp har till 20 december använt ett eget flygblad, vilket sju kamrater reserverade sig emot, då det klart gick utanför enhetsfronten. Flygbladet berörde folkkriget på 5 rader och övriga flygbladet koncentrerades på ‘Vietnams folk bekämpar även din fiende’. Frågan togs upp på samma sätt som i Göteborgs 20 december-tal, om uppvaknandet i Sverige: Hamnarbetarstrejken, LKAB-strejken, Ådalsstrejken och taktäckarstrejken.”(not 25)

Öppet erkände alltså högern, att en FNL-grupp uteslöts för att den vågade kritisera förbundsledningen och för att den knöt samman befrielsekampen i Vietnam med strejkkampen i Sverige.

Så småningom upphörde de med att motivera uteslutningarna. Ett stencilerat formulär utarbetades, på vilket det bara var att fylla i den aktuella gruppens namn och lägga på brevlådan och vips så var gruppen utesluten.

Det stod helt klart, att det inte gick att förhålla sig passiv gentemot högerens framfart. Den 2-3 januari 1971 sammankallades ett möte i Göteborg med de proletära grupperna och kamraterna. Ett 25-tal orter var representerade. Mötet beslöt att välja en provisorisk ledning för den fortsatta kampen samt att förbereda utgivandet av ett utåtriktat propagandaorgan och ett internorgan för den fortsatta teoretiska kampen.

I januari 1971 kom så första numret av Klassolidaritet – internorganet – och lördagen den 6 mars såldes för första gången Vietnamsolidaritet med stor framgång.

Progressiva anti-imperialister kom att samlas runt Vietnamsolidaritet och Klassolidaritet. Snart var tiden mogen för ta alla kamrater över hela landet i en organisation. Det skedde till påskhelgen 1971. Då hölls i Göteborg en konferens.

Uttalande, antaget av Solidaritetsfronten för Indokinas folk på dess konstituerande konferens under påskhelgen 1971. Händerna har höjts, en etapp har tillryggalagts.

Konferensen beslöt att bilda Solidaritetsfronten för Indokinas folk (SFIF) göra Vietnamsolidaritet och Klassolidaritet till sina organ (SFIF), göra Vietnamsolidaritet och Klassolidaritet till sina organ samt välja en förbundsstyrelse för att leda gruppernas arbete.

Av denna anledning inleddes diskussioner under sommaren 1971 om att arbeta för bildandet av ett kommunistiskt ungdomsförbund till KFMLr med Clarté(m-l) och SFIF som stomme. Dessa diskussioner ledde till, att först Clarté(m-l) och senare även SFIF under fullständig inre enighet beslöt att utveckla sitt arbete med tanke på att kunna uppgå i ett kommunistiskt ungdomsförbund.

Solidaritetsfronten för Indokinas folk – en del av den revolutionära rörelsen

På konferens i Göteborg under påskhelgen bildades Solidaritetsfronten för Indokinas folk (SFIF). Solidaritetsfrontens uppgift är att utifrån klassolidaritetsens – dvs den proletära internationalismens grundval – stödja arbetarklassens och de förtryckta folkens kamp mot den ruttnande världsspännande imperialismen, som är kapitalismen i dess högsta stadium. Vi stödjer denna kamp som tjänar den proletära världsrevolutionens sak. Denna revolution är det enda som slutligt kan förgöra imperialismen.

Idag står kampen mot imperialismen hårdast i Asien, Afrika och Latinamerika. Centrum för denna kamp är Sydostasien och särskilt Indokina, där folken med arbetarklassen i ledningen, riktar slag mot den dominerande imperialistiska staten USA. Dessa slag är av utomordentlig betydelse för arbetarklassens och de förtryckta folkens kamp världen över. Det är också ytterst en kamp till försvar för Folkrepubliken Kina, som är socialismens största fäste idag, och därigenom ett hägrande mål för imperialismens krafter.

Solidaritetsfronten kommer därför att inrikta sitt arbete på att i första hand stödja de indokinesiska folken. Solidaritetsfronten strävar efter att bygga en massrörelse som stöder sig på proletariatets klassintressen. Vi stöder följaktligen den svenska arbetarklassens kamp mot kapitalism och imperialism för socialism. Vi ser oss som en del av den revolutionära rörelsen i Sverige.

Solidaritetsfrontens bildande är ett nödvändigt avskiljande från bl a de krafter, som inte ser de indokinesiska folkens kamp i dess internationella perspektiv och som följaktligen nekar att solidarisera sig med den svenska arbetarklassens kamp för sina intressen. Särskilt idag, när imperialismen går mot en ny kris, vars verkningar redan drabbar såväl arbetarklassen i Sverige som i de övriga imperialistiska staterna och de förtryckta folken i de koloniala och halvkoloniala länderna, kan det inte finnas någon annan klassbas än proletariatets i ett kapitalistiskt land för en progressiv internationalistisk rörelse.

USA UT UR INDOKINA!

DE INDOKINESISKA FOLKENS KAMP ÄR VÅR!

ARBETARE OCH FÖRTRYCKTA FOLK FÖRENA ER I KAMP MOT IMPERIALISMEN!

LEVE DEN PROLETÄRA INTERNATIONALISMEN!

För en revolutionär solidaritetsrörelse

SFIFs första uppgift blev studierna för att i teorin göra upp med de löjliga teorierna om, att Indokinakriget skulle vara en isolerad fråga. Därför inleddes omedelbart studier om det imperialistiska systemets natur. Dessa studier konsoliderade SFIF på den proletära internationalismens grund – den internationalism, som erkänner nödvändigheten av att smida de fastaste länkar mellan arbetarklassen och de förtryckta folken.

Genom den teoretiska uppörelsen med högeropportunisterna lades en säker grund för ett revolutionärt solidaritetsarbets utveckling i Sverige.

Kommunistiskt ungdomsförbund

Samtidigt med splittringen i KFML och DFFG hade även motsättningar av samma karaktär lett till en splittring av studentorganisationen Clarté. Den progressiva delen av denna organisation kom att bilda Clarté(m-l), som utvecklades mot en kommunistisk ungdomsorganisation medan den högeropportunistiska delen av Clarté fortsatte utvecklingen mot någon slags vänstersocialdemokratisk ”fackförening” för studenter.

Avsaknaden av ett kommunistiskt parti och ett kommunistiskt ungdomsförbund i Sverige hade lett till bildandet av DFFG – en särskild organisation för solidaritetsarbete med de indokinesiska folken. Det verkade naturligtvis uppmuntrande på idéerna om, att kriget i Vietnam och solidariteten med de förtryckta folken var en särskild fråga, isolerad från klasskampen i det imperialistiska Sverige. Därför konstaterade vi tidigare, att DFFGs bildande var en – visserligen riktig men ändå – nödlösning. Det anti-imperialistiska solidaritetsarbetet hade annars haft sin givna plats, som ett kommunistiskt ungdomsförbunds mest framträdande arbetsfält och sammanflätat med arbetet på skolor, militärförband, ungdomsgårdar som en del av detta.

DFFG

DFFG, som efter att ha gjort sig av med alla sidor, som kunde leda till misstanken, att de hade något som helst samröre med den revolutionära kommunismen, har fortsatt vägen ned i det opportunistiska träsket och saknar nu med undantag för namnet samband med den rörelse, som växte fram i Sverige under 60-talets sista år till stöd för de indokinesiska folkens befrielsekamp.

På kongressen 1971 satte de som sin främsta uppgift ”att på allvar mobilisera flertalet av det svenska folket för att medverka till att USA tvingas lämna Indokina”.

”Mobilisera flertalet av det svenska folket” – det var inga dåliga grejor det. Hur kan det ha avlöpt?

Det viktigaste slagträet i detta arbete blev en brett omskruten namn-insamlingskampanj till stöd för kravet, att USA skall lämna Indokina. När kampanjen pågått ett knappt år, har inte ens resultatet 200.000 namn uppnåtts. Så det är långt till ”flertalet” än.

Men det är väl gott så? Är det inte bra att samla in nästan 200.000 namn runt kravet att USA skall lämna Indokina?

Låt oss se på den frågan en stund: Kan närmare 200.000 svenskars namn medverka till, att president Nixon ger upp angreppskriget i Indokina? Knappast, det har i den frågan inte större betydelse än en droppe i havet.

Vad kan då en solidaritetsrörelse i Sverige göra, om den inte kan påverka utgången av kriget? Är det då inte meningslöst att bedriva solidaritetsarbete?

Nej, vi har sagt, att de indokinesiska folken idag står i främsta frontlinjen i den världsomspännande kampen mot det imperialistiska systemet – det system, som även är den svenska arbetarnas herre och fiende. Den svenska arbetarklassens kamp för socialismen är det mäktigaste bidraget till kampen i Indokina av den enkla anledningen, att vi bor i Sverige och ingen annanstans.

I kommunisternas arbete för den socialistiska revolutionen i Sverige ingår uppgiften att för arbetarklassen klargöra dess historiska roll som det imperialistiska systemets dödgrävare. För det syftet måste kommunisterna kunna erbjuda en sann bild av världen, ge en vetenskaplig syn på världsrevolutionens perspektiv och att framtiden är ljus. Där kommer propagandan kring

den indokinesiska befrielsekampens väldiga betydelse in. Den måste klargöras för arbetarklassen.

Om man sätter en namninsamling som sin huvuduppgift, så har man förstått den uppgiften dåligt.

Ja, men det direkta solidaritetsarbetet då? Penninginsamlingar och sympatyttringar? Är inte det bra? Även SFIF samlar ju in pengar till FNL?

Jo, det är bra. Men solidariteten skall vara äkta och inte i första hand grundad på medlidande. I första hand vill vi skapa en förståelse för, varför de indokinesiska folkens kamp är rättfärdig och progressiv. På basis av en sådan förståelse vill vi sedan utveckla solidariteten. Då blir den värdefull, en verklig klassolidaritet.

För att skriva under på kravet ”USA ut ur Indokina” isolerat krävs ingen klassolidaritet. Om man drar det till sin spets, så kan ju faktiskt president Nixon själv skriva under på det kravet. ”Vi skall få hem våra pojkar från Vietnam” säger han.

Exemplet president Nixon kanske är lite mer skämtsamt. Men att det ändå inte är frågan om någon verklig solidaritetskampanj byggd på klassgemenskap, visas av, att andra nästan lika prominenta herrar finns med i namninsamlingens kontrollkommitté:

Vad sägs om VpK:s ordförande C. H. Hermansson? Eller en prästrackare – ja självaste biskopen Ingemar Ström?

Således blir kravet ”USA ut ur Indokina” i DFFGs tappning lika tomt och innehållslöst som den rappakalja herr biskopen häver ur sig under högmässan.

SFIF för istället fram parollen ”USA ut ur Indokina – leve den proletära internationalismen”. Den uttrycker klart, att kravet på att USA skall lämna Indokina är en fråga om arbetarklassens internationella solidaritet, en fråga om klassolidaritet. Få biskopen att skriva under på det, den som kan.

På basis av en sådan politik bedriver sedan SFIF penninginsamlingar till stöd för FNL. Det är en strävan efter, att den direkt uttryckta solidariteten skall vara välgrundad och baserad på verklig internationalism.

Det spelar väl ingen roll, vilka motiv folk har för att lägga pengar insamlingsbössan, kanske någon invänder. Huvudsaken är väl, att kommer in så mycket pengar som möjligt?

Fel!

Penningsummornas *storlek* är bara en andrahandsfråga. DFFG har under 7 år samlat in ca 5 miljoner kronor. Det kvittar, hur mycket vi samlar in, så kan vi aldrig mäta oss med imperialisterna. Det är inte däri vår styrka består. 5 miljoner på 7 år. Den summan gör imperialisterna av med på en kvart. (USAs kostnader för Indokina-kriget är ungefär 30.000.000.000 dollar om året.)

Penninginsamlingen är istället viktig, därför att den är ett moraliskt stöd för folken i Indokina, därför att den är en utgångspunkt för propaganda och agitation (när folk kommer fram och lägger pengar i bössorna), därför att den stärker kampanjen genom att ge var och möjlighet att i handling stödja befrielsekampen, därför att insamlingsbössan är en organisatör av vårt regelbundna arbete – runt den kan gruppen samlas vid exempelvis aktioner på gator och torg.

Den insamlade summans storlek i sig är sedan en andrahandsfråga. Det betyder naturligtvis inte, att summan är helt betydelselös men som sagt en andrahandsfråga.

Den inställningen har också Solidaritetsfronten för Indokinas folk.

Men det har inte DFFG. Utgående från de löjliga idéerna om, att huvudmotsättningen i Sverige är den mellan monopolkapitalet och ”folket” samt, att vi befinner oss i ett ”masskampens” skede’ – utgående från detta, skall ”det svenska folkets flertal” mobiliseras ”på allvar”.

Därmed är cirkeln sluten. Mot vad kämpade DFFG under de första åren av sin existens? Mot ”Nationalinsamlingen”, som skulle ”ena alla”. Mot ”fred-i-Vietnam”-linjen, som försökte dölja klasskampen och påskina, att kravet ”fred i Vietnam” var ett allmänt ”humanitärt” krav, som alla kunde sluta upp bakom. Mot VpK.

”Det är därför med glädje vi måste hälsa det faktum, att vår nuvarande regering, våra skol- och universitetsrektorer, polismakten, våra demokratiska partier – hur många de nu har blivit – och andra instrument i den svenska borgerliga apparaten börjar uppleva oss som en fara och börjar bekämpa oss.”

Så löd den redan tidigare i denna broschyr citerade sammanfattningen av kampen mot högeropportunisten 1965-66. Vi har en känsla av, att Vi har stött på DFFGs ”nya linje” i andra sammanhang.

Slutsatser

Under de första dagarna av år 1972 höll KFMLr sin tredje kongress Där drogs de nödvändiga konsekvenserna av erfarenheterna från 7 års anti-imperialistiskt solidaritetsarbete. Kongressen beslöt att ge förbundets ledning i uppdrag att förbereda bildandet av ett kommunistiskt ungdomsförbund.

Vilka är då de viktigaste lärdomarna från den svenska anti-imperialistiska solidaritetsrörelsens historia? Denna broschyr har försökt ge bakgrunden till nedanstående slutsatser:

- 1) Det anti-imperialistiska solidaritetsarbetet har varit den viktigaste beståndsdel i arbetet för att mobilisera ungdom till aktivt revolutionärt arbete i Sverige. Indokina är idag brännpunkten för huvudmotsättningen i dagens värld och en fråga av ytterlig vikt att medvetandegöra den svenska arbetarklassen om och utveckla solidaritetsarbetet i.
- 2) För att arbetet skall bli framgångsrikt, är det helt nödvändigt att göra solidaritetsarbetet till en del av den svenska arbetarklassen kamp för socialismen och smida de fastaste länkar mellan befrielsekampen i Indokina och kampen i Sverige.
- 3) Eftersom solidariteten med de indokinesiska folken måste ha karaktären av klassolidaritet, måste solidaritetsrörelsen sträva efter att i första hand mobilisera arbetarungdom och studerande ungdom från arbetarhem i arbetet och först i andra hand ungdom ur övriga klasser och skikt. Speciellt måste ledningen för rörelsen garanteras åt ungdom ur arbetarled.
- 4) Solidaritetsarbetet kan inte bedrivas i en särskild organisation som en särskild fråga. En sådan inställning ger utmärkta betingelser för högeropportunistiska avvikelser. Det anti-imperialistiska arbete har i stället sin givna plats som det viktigaste inslaget i ett kommunistiskt ungdomsförbunds arbete.

Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund (m-1) har redan bildats. Kom med för att göra det starkt och utveckla solidariteten med vår tids hjältar framför andra – ett folk i vapen i Asiens sydöstra hörn.

FÖR EN REVOLUTIONÄR SOLIDARITETSRÖRELSE!

LEVE SVERIGES KOMMUNISTISKA UNGDOMSFÖRBUND (M-L)!

Ordförklaringar

Accelerera – öka i hastighet

Aggressorer – angripare

Allians – sammanslutning, förening, enhet

Attrahera – dra till sig

Auktoritet – förtroende, respekt

Banér – fana, flagga, standar

Bourgeoisie – borgarklass, kapitalistklass

Disposition – uppläggning, indelning

Ekonomism – teorin om, att arbetarnas ekonomiska (fackliga) kamp automatiskt får dem att förstå nödvändigheten av en socialistisk revolution, att kommunisterna bara behöver utveckla denna (den ekonomiska) kampen

Falsarier – lögner, humbug

Formell – ”på papperet”, i teorin

Fraktion – del

Fundament – grund, bas

Förborgad – inneboende, innesluten, gömd, dold

Gigantisk – jättelik, stor

Humanitär – ”mänsklig”, ”människovänlig”

Hysteri – vansinne

Idealistisk – ej baserad på fakta, utgående från önsketänkande

Intellektuell – studerande eller utövare av yrke, som kräver högre teoretisk skolutbildning

Intervention – militär inmarsch i annat land Judasgärning – förräderi

Judasgärning – förräderi

Komprometterande – retligt, skamligt, försmädligt

Konjunktursvacka – tillfällig svaghet i ett lands ekonomi

Konsolideras – förstärkas, hämta krafter

Krigsarsenal – uppsättning vapen soldater etc.

Kvantitet – mängd

Likvidator – den som likviderar (förstör) något

Marionett – underlydande

Militant – djärv, modig

Ockupation – besättande (av ett annat land t. ex.)

Opportunism – att ”vända kappan efter vinden”

Opposition – motstånd

Pacifism – teori om ”icke-motstånd” mot förtryckare

Progressiv – framstegsvänlig

Proletariat – den egendomslösa klassen, arbetarklassen

Prominent – förnäm, fram stående

Provisorisk – tillfällig

Reaktionär – bakåtsträvande

Reell – verklig

Rekrytering – anskaffande av folk

Resolution – uttalande

Restauration – återuppbyggnad

Revidera – ändra

Revisionism – förvanskad, ändrad upplaga av marxismen-leninismen, som gjorts antaglig för borgarklassen

Revolutionär – omstörtande

Schattering – grupp, del, ”färg” variant

Solidaritet – enhet

Spontan – okontrollerbar

Strategisk – långsiktig (Strategi – långsiktig plan eller inriktning)

Strukturrationalisering – kapitalisternas namn på nedläggning av företag, avskedande av arbetare, större företags uppköpande av mindre etc.

Taktisk – kortsiktig (Taktik – kortsiktig plan eller inriktning)

Tes – påstående, lärosats

Utopi – framtidsdröm

Noter

1 Kinesiska folkets befrielsearmé – Kommunisternas väpnade styrkor.

2 P. M. S. Blacket: Atomkraften och Människan (citerat efter DFFGs aktivistcirkel 1969-70)

3 CIA – Förenta staternas spion- och underrättelseorganisation.

4 James Burnham: Kampen om världen (citerat efter DFFGs aktivistcirkel 1969-70).

5 Vietnams Arbetarpartis historia, DFFGs utgåva, sidan 8.

6 Vietnam i Dokument (Prisma 1968), sidan 45.

7 Vietnams Arbetarpartis historia, DFFGs utgåva, sidan 57

8 Citerat efter Vietnamsolidaritet, nummer 5-71

9 DFFGs aktivistcirkel 1969-70, brev 6

10 Mao Tsetung, ”den lilla röda”, sidan 15

11 Vietnamvecka – Årligen en gång om hösten och en gång om våren återkommande propagandakampanjer, arrangerade av DFFG

12 Vietnambulletinen, nummer 3 1970

13 Aftonbladet, 13/12 1966

- 14 Sverige och Vietnamfrågan, anföranden och uttalanden. Utrikesdepartementet 1968, sidan 62
- 15 Västmanlands läns tidning, 24/2 1968
- 16 FNL i Sverige, nummer 3-68, sidan 30
- 17 FNL i Sverige nummer 4-68, sidan 32
- 18 Citerat efter FNL i Sverige, nummer 2 1970
- 19 Protokoll från möte med DFFGs arbetsutskott den 11-12/1 1969
- 20 [DFFG/Dokument, DFFGs skriftserie nummer 5](#)
- 21 DFFGs aktivistcirkel 1969-70, brev 6
- 22 Protokoll från DFFGs kongress 1970
- 23 [DFFG/Dokument, DFFGs skriftserie nummer 5](#)
- 24 Vietnambulletinen, nummer 3-70
- 25 Brev från DFFGs arbetsutskott till Borås FNL-grupp.